Ἔτος Α' Κυδωνίαι τῇ 15 Ἀπριλίου 1912 Ἀριθ. 14

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
[illegible] ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
[illegible] ΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διονύσιος Ρώδης — Σπυρίδων Δὶ Βιάζη
Εἰκὼν Παραδείσου (ποίημα) — Μ. Κουτσοβάλη
Ἡ ἐκπαίδευσις ἐν Ρωσίᾳ — Σ. Δ. Κατακουζηνοῦ
Τὸ Ἔαρ — Κ. Ἀθανασιάδου
Τὰ ζῶα ἔχουσι συναίσθημα τοῦ θανάτου — Γ. Α. Μέγα
Ἡ 75ετηρὶς τοῦ Πανεπιστημίου
Στὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν (ποίημα) — Ἀλεξ. Ν. Κοτρώνη
Δημητριακοὶ καρποί — Εὐαγ. Σαρ'κα
Ὁ Χρόνος (ποίημα) — Δεσποίνης Ζαρουγιὰ
Τὰ δύο ἀνακτίμητα αὐγὰ (Διήγημα) — Γ. Σαριβαξιβάνη
Κυδωνιατικὴ Ζωὴ
Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ « Αἰολικοῦ Ἀστέρος »
Σκόρπια Λόγια
Βιβλία καὶ Περιοδικά

ΕΙΚΟΝΕΣ

Σπυρίδων Δὶ Βιάζης
Αἱ Μεγάλαι Ἱπποδρομίαι Σμύρνης
Ἐκ τῶν Ἐξόχων Κυδωνιῶν

Τύποις ὁ "Ἥλιος" Μεγάλη Ἀγορὰ (Βεζεστένι) Κυδωνίαι

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Κυδωνίαις	*Μετζ. 2 1)2*
Ἐν τοῖς χωρίοις	*» 3*
Ἐν τῷ Κράτει	*» 3*
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ.	*15*

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Κατ' ἀποκοπήν

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Ὁδὸς Παλαιὰ ψαράδικα Νο 8 — Δίοδος Σιναΐτικο Νο 6 καὶ 7 δίοδος Κλειδαρᾶ Νο 6 δίοδος Εὐαγγελικῆς σχολῆς Νο 6.

ΣΜΥΡΝΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΑΡΤΙΚΗΣ ΔΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΕΙΣ ΦΕΓΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἐπὶ δωδεκαετίαν ἐν Κων)πόλει ὡς ἐμπορορράπτης λίαν εὐδοκίμως ἐργασθεὶς κ. Ἄγγελος Γιμπαμπῆς συνεταιρισθεὶς μετὰ τοῦ κ. Ν. Φλώρου ἀπεκατέστη ἐν τῇ πατρίδι του συστήσας Κατάστημα ἀπέναντι τοῦ Γραφείου κ. Κ. Λεντούδη.

Ἡ ἱκανότης ὡς καὶ ἡ πολυετὴς πεῖρα τοῦ κ. Α. Γιμπαμπῆ παρέχουν ἀρκετὴν ἐγγύησιν ὅτι πάντες οἱ πελάται θέλουσι μείνει κατευχαριστημένοι τόσον ἐκ τῆς στερεότητος ὅσον καὶ ἐκ τῆς κομψότητος τῶν ἐνδυμασιῶν.

Ἔτος Α' — *Κυδωνίαι τῇ 15 Ἀπριλίου 1912* — *Ἀριθ. 14*

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ	ΓΡΑΦΕΙΑ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΧΑΡΑΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ	ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ „Ο ΗΛΙΟΣ"	Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ *δ.φ.*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΡΟΪΔΗΣ

Μεθ' ὑπερηφανείας ὁ «Αἰολικὸς Ἀστὴρ» ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους ἐγκωνίζει τὴν πολύτιμον συνεργασίαν τοῦ διακεκριμένου ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον σοφοῦ λογογράφου κ. Σπυρίδωνος δε Βιάζη, ὅστις εὐηρεστήθη ὅπως ἐπιστέλῃ ἡμῖν τὰ κατωτέρω διακρινόμενα οὐ μόνον ἐπ' ἐμβριθείᾳ ἀλλὰ καὶ πολλῇ χάριτι.

Ὁ εὐγενὴς τὸ γένος καὶ τὸ φρόνημα συνεργάτης ἡμῶν κατοικεῖται μεταξὺ τῶν εἰωθότων σοφῶν τοῦ κόλπου χειριστῶν οἴτινες «δὲν κρύπτουσι τὸ φῶς ὑπὸ τὸ μόδιον», ἀλλὰ καθ' ὅσον αἱ πολλαὶ ἀσχολίαι καὶ αἱ βαθεῖαι μελέται ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ, ἐνθυμεῖται καὶ φανῇ ἐπωφελῆ τοῖς πολλοῖς διὰ δημοσιευμάτων περιστασιδίων καὶ προφανῶς ἐνδιαφέροντος· οὗτος δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Δ. Βιάζη ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ τιμᾶται πολύ ὡς ἐπιφανοῦς καὶ τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι ἐνθα τὰ ἄρθρα του κοσμοῦσι τὰ σπουδαιότερα Περιοδικά, ἡ δ' Ἑλληνικὴ Κεφάλληνις ἐτίμησε τὸν ὁμοπατριώτην καὶ σοφὸν ἄνδρα δι' ἀνωτέρου τοιούτου μνείας.

Ὁ κ. Σπ. δὲ Βιάζης ἐνέκυψεν ἰδίως εἰς ἱστορικὰς μελέτας τῶν νεωτέρων χρόνων ἰδίᾳ δὲ τῶν ἐπὶ Ὀθωμανοκρατίας ἢ κατωτέρω μ' ὅλην ἐλλείψει ἱστορικὴς σειρᾶς τῆς ἀνθοστεφοῦς Ζακύνθου, ἐν αἷς πλὴν ἄλλων καὶ σπουδὰς χαριεστάτας τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τοῦ ἀθανάτου ἐθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ Σολωμοῦ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

Περὶ τοῦ Ἐμμανουὴλ Ῥοΐδου, περιστοῦδαστὴν μελέτημα ἐδημοσιεύθη κατ' αὐτὸ ἐπὶ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Μ. Ἀνδρεάδου, ὅπερ χρησιμεύσῃ ὡς εἰσαγωγὴ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἁπάντων τοῦ πολυταλαντοῦ τούτου συγγραφέως, οὗ ὁ θάνατος ἀφῆρε κενόν.

Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ λόγος γίνεται καὶ περὶ τῆς οἰκογενείας Ῥοΐδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Βενετία εἶχεν ἀποτίμη τὸν τίτλον τοῦ κόμητος Ἀθηνῶν. Ἔνεκα τῶν πολιτικῶν περιστάσεων τῶν πονηρῶν ἐκείνων χρόνων ἡ οἰκογένεια Ῥοΐδου ἐδιχίσθη· καὶ μέρος μετηνάστευσεν εἰς Χίον, καὶ μέρος εἰς Ζάκυνθον. Οἱ ἐν Ζακύνθῳ Ῥοΐδαι δὲν διέτρεφαν. Ἐξ τούτων ὁ ***Διονύσιος Ῥοΐδης***, εἶν ἀρετὴ ὅμως γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον διότι ἀπηθανατίσθη ὑπὸ τοῦ Σολωμοῦ διὰ τῆς ***Πρωτοχρονιᾶς*** καὶ τοῦ ***Ἰατροσυμβουλίου***. Ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν ποιητὴς ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ τὴν γελοίαν τοῦ Ῥοΐδου τούτου ὕψιν διότι ἡ φαντασιοπληξία αὐτοῦ ἐφθανε μέχρι τοῦ γελοίου. Καὶ ὅμως ὁ βίος τοῦ Ῥοΐδου εἶνε καὶ ὄχιος παρωχῆς, διότι παρέχει ἡμῖν διδάγματα οὐχὶ μικρά. Μᾶς διδάσκει ὅτι αἱ περγαμηναὶ τῶν τίτλων, ἔστω ἡνωμένοι καὶ μετ' ἐκείνων τῶν Πανεπιστημίων οὐδὲν ἰσχύουσιν ὅταν λείπῃ ἡ ὀρθοφροσύνη ἐκείνη, ἥτις

διευθύνει τὰς πράξεις ἡμῶν. Δυστυχῶς τὸ δυσκολώτατον εἶναι ὅμως νὰ δύναται τις νὰ διευθύνῃ τὸν ἑαυτόν του. Μᾶς διδάσκει ὅτι αἱ γνώσεις οὐδεμίαν φέρουσιν ὠφέλειαν, ἂν δὲν τὰ διευθετῇ ὑγιὴς νοῦς, μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ κακοδοξία σπουδαίως βλάπτει ὅταν ὁ ἀλαζὼν φαντάζηται ὅτι δύναται νὰ ἐπιβληθῇ, μᾶς διδάσκει ὅτι προκειμένου περὶ ζώντων πρέπει νὰ εἶναί τις προσεκτικός, ἰδίᾳ ὅταν ἡ φιλοτιμία, ἡ ἀξιοπρέπεια, τὸ καθῆκον δὲν μᾶς τὸ ἐπιβάλλῃ νὰ φέρωμεν ἐλευθέρως τὴν γνώμην καὶ ὅτι δὲν πρέπει ἔνοχοι νοσώδους ἐγωισμοῦ νὰ καταβιβάσωμεν τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων καὶ τέλος μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς ψυχώσεις ἐκείνας αἱ ὁποῖαι ἠμπιδίζουσι τὴν προκοπήν εἶναι ὁ δυστυχέστατος τῶν ἀνθρώπων.

*
* *

Ὁ Ἰάκωβος Πολυλᾶς, ὁ πρῶτος σωρὸς ἐκδότης τῶν ***Εὑρισκομένων*** τοῦ Σολωμοῦ, εἶνε ὁ πρῶτος ὅστις, πρὸς διασάφησιν τῆς ***Πρωτοχρονιᾶς*** καὶ τοῦ ***Ἰατροσυμβουλίου*** ἐδημοσίευσεν εἰκόνα τοῦ Διονυσίου Ρώιδου. Ὅμως αὕτη ἡ παρουσιαζομένη εἰκὼν δὲν εἶνε τελεία, ἀλλ' ἰδιαιτέρως κακή διὰ τὸν σκοπόν, δηλαδὴ διὰ νὰ λάβῃ ὁ ἀναγνώστης μίαν ἰδέαν διὰ ποῖον λόγον ὁ Σολωμὸς ἠθέλησεν εἰς βάρος τοῦ Ρώιδου νὰ γελάσωσιν οἱ φίλοι τῆς συναναστροφῆς του. Σημειώσαν ὅτι ὁ Σολωμὸς ἔγραφε τὰς ποιήσεις αὐχὶ διὰ νὰ γίνωσι κτῆμα τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ διὰ στενοὺς φίλους. Ἰδοὺ πῶς τὸν περιγράφει ὁ Πολυλᾶς :

« Διονύσιος ὁ Ρώιδης, τὸν ὁποῖον ποτὰ ζωγραφίζουν τὰ δύο αὐτογραφικὰ αὐτοσχεδιάσματα (τοῦ Σολωμοῦ) ἦταν Ζακύνθιος καλὰ γεννημένος. Εἶχε σπουδάσῃ εἰς τὸ Παρίσιον, ὅπου ἀκολουθήσας τὰ φιλολογικὰ μαθήματα τοῦ Καισαρίστη, καὶ ἔλαβε καὶ τὸν σταφάνον τῆς ἰατρικῆς. Τὸ πολὺ τὸ διάβασμα ἔκαμεν ὥστε εἰς τὸ μικρό του κεφάλι ἐγεννήθησαν ἰδέαι ὅτι ἦταν ἕνας μέγας νοῦς, καὶ ἐβέβαιωσε νὰ συγγράψῃ ἐπιστημονικὰ καὶ ποιητικὰ κάθε λογῆς. Μὲ τοῦτο τὸ φρόνημα ἐγύρισε εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἡ οἰκονομική του κατάστασις τὸν ἠνάγκασε νὰ κάμῃ τὸ δίκαιο. Ἐπειδὴ, ὡς ἰατρός, δὲν ἐπιτύχαινε εἰς κανμία θεραπεία, εἰς τρόπον ὥστε ἐγελοῦσεν ὁ ἴδιος, γιὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην. Εἰς τὴν πατρίδα του ἐπερνοῦσε ὡς σοφός, ἀλλὰ ἰδιότροπος ἄνθρωπος. Ἅμα ὁ Σολωμὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ ἐπρωτογνώρισε τὸν Ρώιδη, ἐκατάλαβεν ὅτι ἦταν ἕνα ἄτομο μοναδικὸ εἰς τὸ εἶδός του, καὶ ὅτι ἕως τότε τοῦ ἔλειπε μόνον ἡ ὁρμὴ νὰ φανερώσῃ ὅλα τὰ ἀξιοθαύμαστα ἰδιώματά του. Ὁ Σολωμὸς ἄρχισε νὰ τοῦ δείχνεται ἄκρος θαυμαστὴς του καὶ νὰ τοῦ ἀναβῇ τὴ διθυμία του μὲ τοὺς πλέον καλοκαντικοὺς τρόπους· μ' ὅλον ὅτι δὲν ἠμποροῦσε, οὔτε τὸν ἤθελε, νὰ βασταξῇ τὰ γέλια ὅταν ὁ Ρώιδης τοῦ ἐδιάβαζε 'τὰ συγγράμματά του ἀλλὰ τυθὸς τυφλωμένος ἀπὸ τὴ φιλαυτία ἐλογόριαζε μονχὸς τὰ ποιήματα. Αὐτά, καὶ ἡ γενναιότης τοῦ Σολωμοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβοηθοῦσε ἀδύκοπα εἰς τὰς χρείας του (*) ἔκαμαν ὥστε ὁ Ρώιδης ἐμακάριζε τὸν ἑαυτό του ὅτι εὕρηκε τέλος τὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ ἐννοοῦσε τὸ πνεῦμά του καὶ τὴν προκοπή του. τὸν ἔλεγε il mio Nume (ὁ Θεός μου). Σιμὰ εἰς τὴν ἀναποδιὰ τοῦ λογιοῦ ὁ Ρώιδης εἶχε μίαν ἄκραν ἠθικὴ ἀναισθησία· δὲν ἦταν ὅμως ὅλος δι' ὅλου γνωνὶς ἀπὸ κάθε χρῖσμα· ἦταν καρδιογνώστης καὶ εἶχε ζωντανὴ, ἂν καὶ παράξενη, φαντασία. Ἡ φιλία καὶ αἱ κολακεῖαι τοῦ Σολωμοῦ τὸν ἔκαμαν νὰ ξεκεπάσῃ τελειωμὰ τὴ φιλαυτία του καὶ τὴν κατυφρόνησι, τὴν ὁποίαν αἰσθάνετο κατάκαρδα γιὰ τοὺς πλέον πνευματώδεις καὶ προκομμένους συμπολίτας του, καὶ νὰ πεθάνῃ μὲ τὴν παραίθησι ὅτι ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του. Ὅταν εἰς τὴ συναναστροφὴ τοῦ Σολωμοῦ ὁ Ρώιδης ἐκφωνοῦντας τὰ συγγράμματά του ἐκαλοκάρδιζε τοὺς πλέον σοβαρούς, τὰ δυνατὰ γέλοια δὲν τὸν ἐπερίζαν περὶ πολὺ ἀγαπιοῦσε νὰ κάμῃ ὡς ἀπάντησις τῆς νοότητος· ἔλεγε— Μωρὲ διαβόλοφυλα, ἠρωτᾶστε, γιὰ ν' ἀδικῆστε τὸ νόημα. Ἀλλὰ τὸ ***κρυφὸ γέλοιο*** ἢ ***κρυφὴ ματιά***, τὸν ἔκαναν νὰ βγῇ ἀπὸ τὰ ὄρια, νὰ βρῇ μὲ βρυσμὸς περιέχεις, πρωτότυπα γεννήματα τῆς φαντασίας του. λ. χ. ***Μέρα τοῦ παντός***. Αἱ δυνατοβαὶς τοῦ Ρώιδη ἦταν ἀπέραντας καὶ τοὺς ***ἐρετσιτάριζε*** μεγαλόφωνος· εἰς τοῦτο ἦταν ἀκούραστος, καθὼς δὲν ἐβαριοῦνταν ποτὲ νὰ ἀντιγράψῃ καὶ νὰ ξαναντιγράψῃ τὰ συγγράμματά του. Ὁ Ρώιδης ἐζηρόβηρε πυχνά, ἀλλὰ τοῦ περισσότερος φορᾶς δίχως κομμάτι ἀνάγκη, εἰμὴ γιὰ νὰ σύρῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων εἰς τὸν ἑαυτό του. Ὁ Σολωμὸς ἔκανε ἐναντίον τοῦ Ρώιδη αὐτεραῖς ἰταλοφοβίας καὶ τοὺς ἔδειχνε τοῦ Ἰταλοῦ ἐφὰ Μαρώνη, ὅπου εὑρίσκετο τότε εἰς τὴ Ζάκυνθο, γιὰ νὰ τοὺς περνᾷ γιὰ δικοῖς του. Ὁ Ρώιδης ἀπαντοῦσε μὲ ἄλλες αὐτεραῖς. Τότε ὁ Σολωμὸς ὑπερεπαινοῦσε τοὺς στίχους τοῦ Ρώιδη καὶ ἔβγαζε τὴν αὐθάδεια τοῦ Μαρώνη. Ὁ Ρώιδης ἔδειχνε καὶ τὴ λατινικὴ γλῶσσα· ἀλλὰ εἶχε καὶ εἰς αὐτὸ μεθόδο τόσον ἀλλόκοτη ὥστε κανένας δὲν ἐμάθαινε τίποτε ἀπὸ αὐτόν. Ἰδοὺ ὁ ὁρισμὸς τῆς γραμματικῆς, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπαρουσίαζε τὰ μαθήματά του : — Παιδί μου, ἡ Γραμματικὴ εἶνε ὡσὰν ἕνα ἀμάρι μὲ πολλὰ παρακάτια· σήμερον τραβᾶμε τὸ πρωτοπάρο, ὅπου εὑρίσκεται τὸ ***ῥῆμα***. Τὸ Passio, λόγος εἰς τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ τὸ κυριώτερον ἀπὸ τὰ πεζά του συγγράμματα. Εἰς αὐτὸ εἶχε

(*) « Ὁ Σολωμὸς εἶχε τὰ χρήματά του εἰς ἕνα σφυτάρι ἀκλείδωτο· ὅταν ὁ Ρώιδης εἶχε χρεία ἔπαιρνε νὰ τὸν εὕρῃ τὸ πρωί, ἐκεῖ ἔμενε ἄκρη εἰς τὸ κρεβάβι, καὶ ἐμπρόστά του ἄνοιγε τὸ σφυτάρι καὶ ἔλεγε χρήματα. Ὁ Σολωμὸς τοῦ ἔλεγε : 'Δόμενε! Δόσε, μὴ τὰ πάρῃς ὅλα, τί δὲν κερτεῖ ἄλλα γιὰ πάντας τοὺς ἡμέρας. — Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Ρώιδης, θέλω πάρῃ ἕνα μέρος μονχά. — Κ' ἔνι ἔχουσα, ἐπειδὴ ἔμενε μέρος ».

« συσσωρεύσει ὅ,τι καὶ ἂν ἤξερε φιλολογικά, « μαθηματικά, ἱστορικά, μὲ ἕνα πλῆθος ὀνόματα συγγραφέων, περιεργῶν κ.λ.π. »

Ὡς εἴδομεν ὁ Πολυλᾶς ἀναφέρει τὰ περὶ Ρώιδου καὶ δυτικοῦ ἱερέως Μαρώνη. Ἀναχωρήσαντος τοῦ Μαρώνη, ἐξηκολούθει ὁ Σολωμὸς νὰ γράφῃ σάτυρας καὶ ἐπιστολάς, ποῦ ἔδιδε τῷ Ρώιδῃ, εἰς δῆθεν προερχομένας ἀπὸ τὸν Μαρώνην. Ὁ Ρώιδης ἀγανακτῶν ἀντεπετίθετο τὸν ἱερέα καὶ παρέδιδε τῷ Σολωμῷ τοὺς ἀπαντήσεις στίχους του ὅπως τὰς ἀποστείλῃ πρὸς τὸν Μαρώνην. Ἡ πλαστὴ αὕτη αὐτογραφικὴ ἀλληλογραφία διήρκεσεν ἐπὶ τὰ ἔτη. Προσαπεθήσαμεν καὶ προσκαθόμεν νὰ ἀνεύρωμεν τὴν πλαστὴν ταύτην ἀλληλογραφίαν ἅπερ δημοσιεύσαμεν ὅ,τι ἔγραψεν ὁ Σολωμός, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε δὲν τὰ κατορθώσαμεν.

*
* *

Μετὰ τὸν Ἰάκωβον Πολυλᾶν ἔρχεται ὁ ἀείμνηστος ἱερεὺς τῆς Ζακύνθου Νικόλαος Κατρομῆς, ὁποῖος ἐξέδωκε τὰ ***Φιλολογικὰ Ἀνάλεκτα Ζακύνθου***, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσε τῷ 1870 τὸμον τὰ ἔργα διὰ τὸν Διονύσιον Ρώιδην.

Ὁ Κατρομῆς δὲν ἔκρινε ὀρθὰ ὅπως τὸν Πολυλᾶν, οὔτε τὸν Σολωμόν, καὶ μᾶς παρουσιάζει μόνον τὴν ἄλλην ὄψιν τοῦ σημειλίου αὐτοῦ Ρώιδου, τὴν ὄψιν τοῦ ἐπιστήμονος τοῦ κατεγινομένου εἰς τὰς μελέτας.

Ἰδοὺ αὐτήν :

« Περὶ τὸ 1750 ὁ Διονύσιος Ρώιδης ἐν Ζακύνθῳ γεννηθεὶς καὶ σπουδάσας ἐν τῇ πατρίδι του τὰ προκαταρκτικὰ μαθήματα, ἐπέβη εἰς Παρίσιον, ὅπου ἐσπούδασε τὰ μαθηματικά, τὴν γενικὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἰατρικήν. Ἐπανελθὼν εἰς Ζάκυνθον καὶ μετερχόμενος τὴν ἰατρικὴν αὐτοῦ κατελίφθη τοσοῦτον ὑπὸ κακολογίας, ὥστε μὴ δυνάμενος ἐπιτελέσαι τὴν ἱερὰν ἀσθενοῦσαν κατέλυσεν ἐξ ἀνάγκης τὴν ἰατρικὴν καὶ ἐδόθη εἰς τὰ διδάσκειν τὴν Ἰταλικήν, Λατινικὴν καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ὁ Ρώιδης φιλόπονος ὢν συνέταξε πολλὰ ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐστερήθη τῶν μόνων τῆς δημοσιότητος ἀπολαυόντων, ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐν μόνον φιλόπονημα αὐτοῦ γενόμενο τυπωθὲν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1790 ὑπὸ τὸ ὄνομα : Dissertazione Epistolare del dottore Dionisio Roidi indirizzata ad un suo amico intorno alle cause generali influenti a rendere insalubre l'atmosfera ed in particolare intorno alla costituzione dell' aria della villa di Litachità. Τὸ συγγράμματιον τοῦτο, ἐν ᾧ γίνεται μνεία ἀναρίθμων ἐπιστημόνων ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης, δείκνυσι τὰς γνώσεις, ἃς εἶχεν ὁ Ρώιδης περὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ».

Ὁ ἀναγινώσκων τὰς σάτυρας τοῦ Σολωμοῦ ἔπειτα τοῦ περὶ Ρώιδου σημειώματος τοῦ Πολυλᾶ —καὶ τὸ σημείωμα τοῦ Κατρομῆ περὶ Ρώιδου, δύναται νὰ ἀρνηθῇ κατὰ τοῦ Σολωμοῦ διότι ἐπιτέδευε προσωπικότητα χρήσιμον διὰ τὰ ἔργα ! Ἀλλ' ὁ Κατρομῆς δὲν ἦτο κριτικὸς καὶ αἱ βιογραφικαὶ αὐτοῦ σημειώσεις περὶ τῶν λογίων Ζακυνθίων εἶνε ἐγκωμιαστικαὶ ἄρθρα. Διὰ γράψαν περὶ τοῦ γνωστοῦ Νικολάου Κομιτᾶ, παρεσιώπησε ὅλους τοὺς ἐγκυκλοπαιδικοὺς αὐτοῦ ἄθλους !

Τὰς σημειώσεις τοῦ Πολυλᾶ συνεπλήρωσαμεν ἡμεῖς τῷ 1880 μὲ τὴν ἔκδοσιν τῶν Ποιημάτων τοῦ Σολωμοῦ, ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν ἐν Ζακύνθῳ δαπάνας τοῦ μακαρίτου Σ. Χ. Ρωφαίη. Αἱ συμπληρώσεις αὗται ἀνεδημοσιεύθησαν μὲ τινὰς προσθήκας εἰς τὸ ***Πανηγυρικὸν Τεῦχος*** τῆς τῷ ἑκατονταετηρίδι ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σολωμοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ φιλόπονος ἰατρὸς κ. Ἄγγελος Μουρέτος ἐδημοσίευσεν ἐν Ἀθήναις τῷ 1902.

Τώρα, χάριν τοῦ λαμπροῦ περιοδικοῦ « ***Αἰολικὸς Ἀστὴρ*** », τὸ ὁποῖον διευθύνει ἐπιμελέστατα ὁ δυνατοφρονέστατος λόγος κ. Β. Κ. Βασιλείδης, μετὰ νέαν πρόσθήκας συνεχίζομεν τὰ ἐπὶ τοῦ Πολυλᾶ καὶ Κατρομῆ περὶ Ρώιδου γραφέντα.

(Ἕπεται τὸ κατ.)

Ζάκυνθος — ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΕΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Μιὰ κωμοπολιτικὴ, βραδιὰ δροσολουσμένη
πάει τὸ δρόμο μονχὸς
φιλοσοφεμένος θλιβερὸς
Γιατ' εἶχε μές τὸ στήθος μονιασμὸ φαρμακωμένη.

Στιγὰ, σιγὰ, εὐρέθηκε μέσα σὲ κοιμισμένος
Τὸ Ζάκυνθον εἶχε δεῖ
πολὺ' ὅλα χίρι σ' εὐμορφιὰ
κ' ἀθάνατες γλυκάδες.

Ἀριστερὰ τὸ Σπίθον τὸ μαρμαρωμένο,
ποῦ μὲ τὴν ὄψη του ἀπολὴ
τὸν θεωρεμὸν μᾶς προκαλεῖ
τὰν νύφη ἀπολεμένο !

Καὶ ἀκριστέρα ὀλόγυρα περιβόλια ἀνθισμένα
ποῦ ἀρδόνα κελαιδοῦν γλυκὰ
ὀρνιθικὰ καὶ μυντικὰ
τραγοῦδια μεγαλόνα.

Ἀπέναντί μου ὁ Οὐρανὸς χρυσοφοδαλωμένος,
ἀπὴ δόξαν τὴν ἀπαλὴ
Σὰν ζωγραφῆ τοῦ Ἀπελῆ,
ἦταν ζωγραφισμένος.

Κ' ἐκεῖ φηλὰ περήφανος ἀπάνου ὁ Παρθενῶνας
ἀθάνατος καὶ λαξευτός,
Δείχνον ὅτι ὁ ἄνθρῶς
δὲν ἀνέβκει εἰς τοὺς οὐράνους.

Σὲ ὅτινο ἕνα πανέμορφο. Κλώνα ἀθανασίας,
εἶπα πὼς εἶμαι εὐτυχὴς
ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς,
γιατὶ μ' ἄξιωσε ὁ Θεὸς τοιοῦτης ἀρμονίας

Ζάκυνθος — ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΗΣ

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ὁ ἡμέτερος ἡμῶν συνεργάτης καὶ ἔγκριτος τῆς Σμύρνης λόγιος ἐκ τῶν Ἐφόρων δὲ τῆς μεγαλωνύμου Κλαγγελικῆς Σχολῆς κ. Σίμων Καταβουζηνὸς ἐπηρεστήθη ὅτως ἐπιστέλῃ ἡμῖν τὰ κατωτέρω πολλοῦ λόγου ἄξια ἅτινα ἀποποιόμεν ὅτι μετ' ἐνδιαφέροντος θέλουσιν ἀναγνωσθῆ ἀπανταχοῦ.

Ὁ κ. Καταβουζηνὸς κατέχει τὸ χάρισμα ὅτως καὶ τὰ σπουδαιότερα θέματα προσφυεστάτοις ἐπιγράμμασι, σπανίζων γραφείας μετ' ἀφθονίας δεξιότητος.

Ἡ « Νόβοε Βρέμια » ἡ μεγαλυτέρα καὶ σπουδαιοτέρα ἐφημερὶς τῆς Ρωσίας, ἐπειρᾶτο ἐπ' ἰσχύτων γενικὴν ἐπιθεώρησιν τῆς ἐν Ρωσίᾳ κληρονομικῆς καὶ κοινωνικῆς κατὰ τὸ 1911 δρόσους. Ἰδίᾳ ἀπεχάλυψεν αὐτὴν τὰ ζητήματα τῆς διοικοσύνης, τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας, τῶν συγκοινωνιῶν, ἐκπαιδεύσεως, τῶν στρατευτικῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς μεγάλης ταύτης κυρίρεως, ἰδιαζόντως ἐλαβεν τὴν προσοχήν μου ἐπὶ τῶν θιγομένων ζητημάτων τῆς δημοσίας ἐν Ρωσίᾳ ἐκπαιδεύσεως.

Εἰς ὀλιγίστους ἴσως ἀμφιβολῶ εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὁ ἐν ἐνεργείᾳ ὑπουργὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν Ρωσίᾳ, εἶνε ὁ ἐξ Ἑλλήνων ἕλκων τὸ γένος κ. Α. Α. Κάσσος. Τὴν πληροφορίαν ταύτην ὅθλει βεβαίως ἀναγνώσει μετ' ἐπιφρόσκοιος ὁ Ἑλληνισμός. Καὶ κατειδικεύεται καὶ ἐκ τούτου ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ μεγαλωνυμία οὐδόλως ἐξέλεν, οὐδόλως ἐσβέσθη, καὶ ὅτι ἐν χώρᾳ ἔνθα ἐκτοιχρόνων 29 ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια καὶ 5614 κοθιδρύματα τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, ἠδυνήθεν Ἕλληνες, καὶ δὴ ἡ ἀνοβίβασις αὐτῶν εἰς τὰ ὑψηλὰ ἀξιώματα τοῦ κράτους, εἶνε γεγονὸς ἀληθῶς ἀξιοσημείωτον.

Ἡ « Νόβοε Βρέμια » πλέκουσα τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. Κάσσου, ὡς ἐπουργοῦ τῆς Παιδείας, χαρακτηρίζει αὐτὸν ὡς ἄνδρα μεγάλης μορφώσεως, πεφωτισμένης ἀντιλήψεως καὶ ἰσχυρᾶς θελήσεως, γνώσκοντα ποῦ μέτρα εἶνε ἀναγκαῖα, τὰ πρῶτον μὲν πρὸς ἐπίκτησιν τῆς καθόλου ἐκπαιδεύσεως, δεύτερον δὲ πρὸς θεραπείαν τῶν κακῶς ἔχόντων καὶ τρίτον πρὸς πρόληψιν δεινοτέρων ἐκπτώσεων καὶ παρεχόν ἀπρὰ τῇ φοιτητικῇ νεότητι, τῶν γνωμόνων ἐκείνων αἰτίων ἀναπολογήτων ζημιῶν.

Ἡ ἐκπαίδευσις ἐν Ρωσίᾳ βαίνει ἀκμαιοτέρα καὶ μετὰ λεπτομερείας μερίμνης ὡς πρὸς τὰς καλυτέρας τάξεις, ἀλλὰ κοθιστερεῖ ὡς πρὸς τὰς ὑπαδεεστέρας δεῖξεις τάξεις, ἴδια δὲ τὰς ἀγροτικάς.

Φρονῶ ὅτι δικαίως θὰ προκαλεῖται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοῦ, ἂν ἐδημοσιεύοντο σχετικαὶ ἐξηκριβωμέναι πληροφορίαι. Ὅθεν προθύμως παρεθέτω ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἔγκριτου πρωϊνοῦ « Αἰολικὸς Ἀστὴρ » πίνακα, μέχρι εἰδέτι δημοσιευθέντα διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου, καὶ ἐμφαίνοντα εἰς ἀριθμοὺς τὰ ἐν Ρωσίᾳ κατὰ τὸ 1911 λειτουργήσαντα ἐκπαιδευτικὰ καθιδρύματα καὶ ἐξετρόμενα ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας. Ὁ ἐν λόγῳ πίναξ, κατὰ ἀποκὴν μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια	29
Γυμνάσια καὶ ἡμιγυμνάσια τῶν ἀρρένων	539
Θηλυκὰ γυμνάσια	225
Μέσαι καὶ κατώτεραι τεχνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ σχολαί	540
Ἀστικαὶ σχολαὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν περιφερειῶν	1082
Ἀγροτικὰ Σχολεῖα . .	3
Διδασκαλεῖα τῶν Ἰσραηλιτῶν . .	16
Ἑβραϊκαὶ σχολεῖα διαφόρων κατηγοριῶν . . .	8653
Ἑβραϊκὸν διδασκαλεῖον (ἰσραηλιτῶν)	1
Ἑβραϊκὰ διδασκαλεῖα καὶ σχολεῖα	77
Πρακτικαὶ λοιπαὶ σχολαὶ	61,358
Κεντρικὰ σχολαὶ	19
Κορασιακαὶ σχολαί, γυμνάσια καὶ ἡμιγυμνάσια	762
Ἐκπαιδευτήρια τῶν θηλέων (Μαριίνοκ	19
Ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια . .	2662

Ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει τοῦ ἀνωτέρω πίνακος, ἡ « Νόβοε Βρέμια » μετὰ πικρίας παρατηρεῖ, ὅτι, ἐνῷ λειτουργοῦσιν ἐν Ρωσίᾳ 539 γυμνάσια καὶ ἡμιγυμνάσια, 225 θηλυκὰ γυμνάσια, 540 μέσαι καὶ κατώτεραι τεχνικαὶ σχολαί, 1082 ἀστικαὶ σχολαί, ἤτοι ἐν ὅλῳ 1846 ἐκπαιδευτικὰ καθιδρύματα προσφαμένα πρὸς ἐκπαίδευσιν ἐν τῇ μέσῃ ἐκπαιδεύσει τῶν κατοίκων τῶν πόλεων τῆς Ρωσικῆς αὐτοκρατορίας, **οἱ ἀντιπροσωπεύοντες τὴν ἐν διωγμῷ διατελοῦσαν φυλὴν διαθέτουσι ταυτοχρόνως 8663 εἰδικὰς ἑβραϊκὰς σχολὰς προωρισμένας ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς υἱοὺς τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ.** Εἰς τὸν τελευταῖον δὲ ἀριθμὸν δὲν περιλαμβάνονται τὰ γυμνάσια, τὰ θηλυκὰ, τὰ ἀγροτικὰ—τέρατι κ. α. ἑβραϊκὰ ἐκπαιδευτήρια.

Ἐξακολουθοῦσι καὶ σχολιάζουσι τέλος, ἡ « Νόβοε Βρέμια » ἀναφωνεῖ, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑβραϊκῶν σχολῶν πεφεῖς ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸν τῶν χριστιανικῶν. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐν τῇ Ρωσικῇ αὐτοκρατορίᾳ, τῇ ἀριθμούσῃ κοντὰ εἰς 140 ἐκατομμύρια, οἱ Ἑβραῖοι ἀριθμοῦσιν εἰς 1 1/2—ὁ ἑκατομμύριον. Οὗτο δέ, προσθέτει, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι, οἵτινες εἶνε τῶν θανασίμως ἀποκεκτημένοι, τολμῶσιν ἀκόμη νὰ παρεκτείνωνται διὰ τὴν κατοικίαν τῶν ἑβραίων διὰ νόμου ἀναλογίαν τῆς φοιτήσεως τῶν ἑβραίων εἰς τὰ χριστιανικὰ ἐκπαιδευτήρια. Ἡ ἀναλογία αὕτη μεθ' ὅλου πρόφυλάττει τὴν χριστιανικὴν σχολὴν ἀπὸ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἐπιδρομῆς. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι εἰς τὰ ρωσικὰ ἐκπαιδευτήρια γίνεται δεκτὸς ὡρισμένος μόνον ἀριθμὸς ἑβραιοπαίδων. Ἂν δὲ εἰς τὰς 8663 ἑβραϊκὰς σχολὰς προστεθῶσι τὰ 2662 ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια, ὅπου ἡ ἐρμηνεία ἀναλογία δὲν τηρεῖται, ἔνεκα δὲ τούτου ἐκεῖνα σχολὰν πεπληρωμένα ἑβραίων, συμπεσοῦσιν ἐν ὅλῳ 11325 ἐκπαιδευτήρια ὑπηρετοῦντα, κατὰ τὴν « **Νόβοε Βρέμια,** » τὸ ἐν διωγμῷ ἔθνος. Οὗτοι δὲ ἀπαρρωνεῖ μετὰ πόνου καὶ δυσκολίας ἀποκρυπτομένου φθόνου, ὅτι ἔνδεκα χιλιάδες τριακόσαι ἑξήκοντα πέντε σχολαὶ δυὸ τοῦς ἑβραίους καὶ γίνεται ἐνωτίσεων ὑγιαίνοντα ἐξ σχολαὶ δυὸ τὰς λοιπὰς θνότητας τῆς Αὐτοκρατορίας, μετὰ τῆς ἀπρετηρήσεως ὅτι καὶ εἰς τὰς τελευταίας ταύτας οἱ Ἑβραῖοι ἐλίγοι γίνονται δεκτοί.

Καὶ συνεχίζουσα τὴν ἐρευνὰν αὐτῆς, ἡ ρωσικὴ ἐφημερὶς μετὰ μεζόνος ἢ πικρίας βρυντιφωνεῖ, ὅτι τοῦτο εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς τῆς παλαιᾶς γραφειοκρατείας, ἀνεφαπλούσης τὴν ὑφορούσαν τῶν Ἑβραίων μετὰ τῆς ἰδιοκτήτου φυλῆς. Τοῦτο εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς τοῦ κόμητος Βίττε, τοῦ μετὰ ζῆλον ἱδρύσαντος ἑβραϊκὸς ἐμπορικὰς ὁμοιοφυλίας, εἰς ἃς γενικὸς πληρώνται κυβερνητικὴ ἐπιχορηγήσεις. Τοιοῦτοι εἶναι—λέγει—οἱ νόμοι τοῦ ἀφαιμαβόντος Ἰσραήλ, οἵτινες ἀποκαλύπτονται ὑπὸ τῆς σπουδαιοτάτης τῆς κατὰ τὸ 1911 ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας συνεχιζόμενης!

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, οἱ ἀντιφιλοῦντες τὴν κίνησιν ἐπίκτησιν τῆς παιδείας οὐχὶ μόνον καθ' ὅλων ἐν γένει τὴ ἡμετέρων ἔθνος, ἀλλὰ πρὸς πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς φυλὰς, οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ὑφαίνειν δυδίωσιν τοῦ καὶ τῆς βαρβαρότητος καὶ ἐπιζητοῦντες τὸν θεῖον φωτισμὸν πασῶν τῶν διανοιῶν, χάριν τῆς κατὰ πάντων τῆς ἐλεεινῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀνθρωπότητος, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τῆς παροχῆς εἰς αὐτὴν τοῦ μέσου πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἀπείρου ἐκείνου ἀγαθοῦ, τοῦ μόνου συνελοῦντος εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς σφαίρας ἀγαθότητος, ἀπλοκείας, ἐξημερώσεως καὶ πολιτισμοῦ καὶ εἰς τὴν προσεγγισιν αὐτοῦ πρὸς τὴν θεότητα, οὐδόλως βεβαίως, σημειοῦμεν τὴς ἀνατρόφασεις τῆς « Νόβοε Βρέμια. » Μαλιστὰ δὲ μεταφορὰς ἀρνητικὰς ἀποκρούομεν αὐτάς!

Οἱ Ἰσραηλῖται τῆς Ρωσίας, ὡς ἐκφυλοι αὐτῆς, ἀνελλιπῶς ἀνέκαθεν κατεβάλλουσι τοὺς φόρους, ὅπως οἱ γνήσιοι Ρῶσοι, καὶ προθύμως παρέχουσι τὰ τέκνα των διὰ τὸ ἔνδοξον στράτευμα τοῦ αὐτοκράτου, ἵνα περιφρουρήσωσι τὴν τιμὴν τῆς χώρας, ἧς τὴν χαρὰν καὶ τὰς λύπας συμμερίζονται. Οὗτοι δὲ δικαιοῦνται, ἐξ ἀντιθέτου, νὰ τύχωσι κεβαιωμοῦ, ὑποστηρίξεως καὶ σεμνοθείας. Ἐπὶ τῷ αὐτῷ τέλει, ὡς οἱ ἀντιπροσωπεύοντες ἐν Ρωσίᾳ τὰς ἄλλας φυλάς. Ἂν δὲ τυχὸν τρόνοηθῶσιν ὑπὸ τινῶν κυβερνητῶν τοῦ κράτους πρὸς ἐξωφρίλιαν, ἐν τινι μέτρῳ, εἰς τινὰς σχολὰς αὐτῶν ἐπιδομάτων, οὐδόλως εἶναι διὰ τοῦτο ὅθεν μεμφῆς καὶ κατακρίσεως. Ἂν δὲ πάλιν, εἰς τὴν ἰδιοτικὴν αὐτῶν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα, κατὰ μέγα μέρος, ὀφείληται ἡ ἀνίγερσις τοῦ κατὰ πληκτικοῦ ὄντος ἀριθμοῦ τῶν σχολῶν αὐτῶν, οἱ Ἰσραηλῖται εἶναι ἀληθῶς ἄξιοι θερμοτάτων συγχαρητηρίων, ἐπιδοκιμασίας καὶ ἐπαίνων διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν τάσιν πρὸς τὴν ἐξημέρωσιν καὶ τὸν πολιτισμόν. Ἀντὶ δὲ ἡ « Νόβοε Βρέμια » νὰ διαμαρτύρηται σφοδρῶς τῇ φωνῇ ἐπὶ τῇ παρεχομένῃ θυσιασθείᾳ εἰκόνι τῆς μεγάλης ἐπιδόσεως τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὰ χρήματα καὶ τὴς ἀποταμίεύσεως αὐτῶν εἰδικῶς πρὸς μίσθωσιν, ἀντὶ, λέγω, νὰ διαμαρτύρηται τὸ ἀδίκημα τῆς ἐπὶ τούτῳ κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν κατηγορίας, ὑπαβιβάζουσα αὐτὴν τὴν ἄξιαν αὐτῆς ὡς μεγίλης ἡμερίδος, θὰ ἔπρεπε πρῶτον συνετὴν, πρῶτον δικαίαν, πρῶτον ἐπωφελῆ προβάλλουσα τοὺς Ἰσραηλίτας, οὐχὶ ὡς στίχων κατακρίσεως, ἀλλὰ ὡς ὑπόδειγμα πρὸς ἀπομίμησιν. Οἱ Ρῶσοι εἶναι οἱ ἀντιπροσωπεύοντες ἐν τῇ ἀρχαῖᾳ αὐτοκρατορίᾳ των, οὐχὶ μόνον τὴν κυρίαρχον φυλὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὰ μέσα. Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ παρεμποδίσῃ αὐτοὺς πρὸς ἀνίγερσιν οὐχὶ ἴσων ἐκπαιδευτηρίων καὶ θρίθων καὶ ἀναλογίαν πρὸς τὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἀλλὰ τριπλασίων, πενταπλασίων, δεκαπλασίων, ἑκατονταπλασίων! Τὰ πάντα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, ἂν δὲ οἱ Ἰσραηλῖται, διωκόμενοι ἐν Ρωσίᾳ ἐν ἐλάσσονι πολιτικῇ καὶ κοινωνικῇ μοίρᾳ καὶ ἐν πανχρόνῳ—πάντες οὗτοι δὲν εἶναι βεβαίως τύφλοι—κατέλιξιν, διὰ τῆς δραστηριότητος, ἐργατικότητος καὶ ἐπιμονῆς αὐτῶν εἰς τοιαῦτα εἰδικὰ ἀποτέλεσμα, ἀπὸ θὰ ἦσαν ἀναντέλεκτος ὡς πρὸς τὴν διάδοσιν τῆς παιδείας ἂν οἱ πανίσχυροι Ρῶσοι ἐνεφορούντο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ψυχικοῦ σθένους καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐγκαθίδρυσιν ὅπως οἱ Ἰσραηλῖται;

Ἀμφιβόλω ἂν αἱ παρούσαι γραμμαὶ περιέλθωσιν εἰς γνῶσιν τῆς πανισχύρου « Νόβοε Βρέμια » τῆς ἀριθμούσης 60,000 συνδρομητὰς καὶ παιδαγωγούσης τὴν πλειονότητα τῆς ἐν Ρωσίᾳ Κοινῆς γνώμης, ἀλλ' ἂν τυχὸν Ἑλληνομαθὴς τις Ρῶσος ἀναγνώσῃ τυχαίως τὸ δημοσίευμά μου τοῦτο, ὁ δικαιὴς πόθος μου εἶναι ὅπως εἰσαρκεθῇ τὰ κατωτέρω γνωστὰ τὰς σφαίρας ταύτας εἰς τὸν διευθυντὴν αὐτῆς κ. Σουβόριν. Μετὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ προσθήκης, ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ἤθελεν ἐγείρει τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἐπεκτάσεως ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ τῆς παιδείας, θὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν ἔκτακτον καὶ ἀξιοσημείωτον ὑπηρεσίαν καὶ θὰ τύχῃ τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης. Ἐνῷ, ἀντιθέτως, διὰ τῆς καταγραφῆς καὶ τῆς κατηφορᾶς αὐτοῦ κατὰ τῆς προσπαθείας τῶν Ἰσραηλιτῶν ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως, ὑποβιβάζεται μεγάλως πρὸ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου εἰς χαμηλότατον ἐπίπεδον καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ τὸ γόητρον αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ αὐτῆς τῆς Ρωσίας, ἂν ἤθελεν οὗτος παρασύρει τοὺς κυβερνήτας αὐτῆς εἰς τὴν φίλμιν τῆς πολιτικῆς τῶν κατὰ τὴν ὑποδεξῆς αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν ἀπορριφείσαν περὶ ἐκπαιδεύσεως ἀντιλήψεν τῶν.

ΣΜΥΡΝΗ Μάρτιος — ΣΙΜΩΝ Δ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

ΤΟ ΕΑΡ

Ἀλληλογραφίαν συμβολὴν παρέχει ἡμῖν δυὸ τῶν καταπόρων ἐπιστόλων ὁ ἐν Μεσσηνίᾳ Ἰατρὸς Ἀναστασιάδης (κατὰ τὸν Κ. Ἀθανασιάδην).

Καὶ τὴν παρουσίασιν μιᾶς δόσεως νὰ δίδωμεν νῦν εὐλογοῦμεν ἐπιστήμην ἡ ἄνευν ὁ «Αἰολικὸς Ἀστὴρ» περὶ τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Κυδωνιστοῦ Ἰωσὴφ τὸν τε καὶ ἐπιστημόνων· ἐν τῇ ἀπ. ὁ κ. Ἀθανασιάδης καὶ ἡμεῖς ἀδικοῦν νὰ «ἐξηγοῦμεν».

Τὸ Ἔαρ, ἡ πρωϊνοτερινὴ ἀνοιξις, αὐτὴ ἡ μυστηριώδης ἀξίωσις τῆς φύσεως, μὲ τὰ ἄνθη καὶ τὰ ἀρώματα, μὲ τὸ μέλος τῆς ἀηδόνος καὶ μὲ τοὺς ἔρωτας τῆς νεότητος· τὸ Ἔαρ ποὺ καθεὶς μὲ πόθον τὸ περιμένει· καὶ μὲ ἀγαλλίασιν τὸ ὑποδέχεται διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ μ' ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ πνευμονικοῦ του συστήματος τὸν γεμάτον ἀπὸ ἐξηγένον ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, τὸ ἔαρ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ὁποίου αἱ ποιηταὶ ἐτόνισαν τὰς λύρας των, τὸ ἔαρ μὲ τὰς ἡδονὰς τῆς ζωῆς, τὸ ἔαρ, ὁ διαμηνεὺς τῆς γαλήνης φύσεως μὲ τὴν νεότητα καὶ τοὺς ἔρωτας ἐμψύχων καὶ ἀψύχων, καὶ μὲ τὴν ἐργασίαν τῆς γῆς πρὸς ἐλάστησιν, ἡ ἐξέγερσις ἐν ἑνὶ λόγῳ τῆς φύσεως ἀπὸ τῆς χειμερινῆς ναρκώσεως, αὐτὸ τὸ Ἔαρ ἰδοὺ αἱ καὶ ἡλικιῶται ἀγνοῶσι πρέπει νὰ τὸ φοβηθῶ..... εἶνε προδότης.... ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος.

Μαζί, μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πρωϊνοῦ χόρτου καὶ τῆς ἐλαστικίσεως τῆς ἡνιαίας μιᾶς χωρεῖ πρότιμα καὶ ἡ ἐκλοιπόντα μετὰ τὸν ἐπιφέρου τῆς τοῦ κατάρρου. Ἀπὸ τὴν μυστηριώδη ἐνέργειαν τῆς φύσεως. Ἰδοὺ αἱ ἐπιδημίαι, ἰδοὺ ἡ ὑπονόμος ἐργασία, ἰδοὺ τὰ χρόνια νοσήματα, ἰδοὺ τέλος ἡ αὔξησις τῆς θνησιμότητος.

Διατί ἡ ἐαρινὴ αὐτὴ ἀναζωογόνησις τῆς φύσεως εἶνε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τόσον ἐλεεινή; Διὰ τί αἰωνίδια δένδρα ὑψίστανται ἀνενοχλήτως τὸ ἀρρίγος τοῦ χιονοῦ των καὶ βιαστάνων χαρίεντος κατὰ τὴν ἄνοιξιν, ἡμεῖς δὲ οἱ ἄνθρωποι πλοχόμεν, καὶ μέχρι θανάτου ἐνίοτε, τὴν βράσιν (πλοῦς) τοῦ αἵματός μας, ἕνεκα τῆς ἐποίας συχνὰ συμβαίνουν ἀγγειακαὶ ῥήξεις; Καὶ διὰ τί ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων καὶ δὴ τῶν πολιτισμένων εἶνε ἐποκαίμενοι εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐαρινῆς ἀναρρίγας; Ποῦ πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὰ αἴτια τῆς ἡττονος ἀντοχῆς τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τὸ ἔαρ;

Εἰς τὴν κατάργησιν τῆς **φυσικῆς ζωῆς**. Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι τῶν πόλεων ζῶσι ζωὴν τεχνητήν. Ὁ χειμὼν κατεργήθη εἰς τὰς μεγάλας πόλεις. Καὶ ἡ ἀνθρωπότης προσπαθεῖ νὰ ἀποτινάξῃ τὸν ζυγὸν τῆς φύσεως. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ χειμῶνος αἱ διάφοροι ἐκκριτικαὶ λειτουργίαι τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἐπιβραδύνονται, τὸ δέρμα ναρκοῦται, ἡ κυκλοφορία μετριάζεται τὸ δὲ σῶμα παραδίδεται εἰς παρατεταμένην ἀνάπαυσιν κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος εἰς τὸν ὑποχρεωτικὸν ὕπνον, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα, μάλιστα εἰς τοὺς ἐξησθενημένους ὀργανισμούς, εἶνε ἱκανὰ νὰ ἀπαναφέρουν τὸ ζωτικὸν ἔαρ. Οἱ ἄνθρωποι ἐφρόντισαν διὰ νὰ ἀποφύγωσιν τὸν χειμῶνα, ἡ τοὐλάχιστον νὰ αἰσθανθῶσιν αὐτὸν ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλαφρότερον. Σήμερον ἔχομεν τὸ ἐκθαμβωτικὸν φῶς (ἠλεκτρικόν, ἐξυλαινικὸν καὶ τὰ ἐπ' ἀμιάντου ἐξυγονικῆς ἀπορροφήσεως) καὶ τὴν τεχνητὴν θέρμανσιν (calorifere) τὰ ὁποῖα διατηροῦσι μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας, ὡς ἄλλοτε οἱ ἱερεῖς τὸ ἱερὸν πῦρ, διὰ νὰ ἀποφύγωσιν τὴν ἀνίαν τοῦ χειμῶνος καὶ τὴν παράτασιν τοῦ ὕπνου. Τί ἄλλο ἡ τεχνητὴ ζωὴ εἶνε τὰ θέατρα καὶ οἱ χοροὶ καὶ αἱ συναυλίαι καὶ ποικίλαι ἐπαρχίαι καὶ ἡ ἀμάρεια τοῦ πολυτελοῦς οἴκου, ἔνθα κάθε γωνία πολυτελοῦς ἐπίπλου καὶ κάθε πτυχὴ κομψοτεχνήματος, εἶνε ἑστία μικροβίων καὶ, ἂν κατέλθωμεν ὀλίγον, τί δίνεται νὰ παρασκευάσῃ ἡ ζωὴ τῶν λεσχῶν, τῶν χαρτοπαικτῶν, τῶν καφενείων, τῶν ζυθοπωλείων, τί δὲ τῶν ταβερνῶν καὶ καφενείων;

Ἔλθετε τώρα νὰ ἐξετάσωμεν ποῖά τινα εἶνε τὰ κακά, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ προξενήσῃ τὸ ἔαρ εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν, ἵνα εὕρωμεν τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὴν ἐαρινὴν κρίσιν. Ἡ γνῶσις τῶν συμπτωμάτων ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἴδματος.

Ἡ ὕψωσις τῆς θερμοκρασίας τοῦ περιβάλλοντος ἐπιδρᾷ καὶ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ σώματος (δέρμα) καὶ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν (πνεύμονες, ἧπαρ) καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων συστημάτων (πεπτικόν, κυκλοφορικόν, νευρικόν).

Τὸ δέρμα ὀργά, οἱ δὲ πνεύμονες καὶ ἡ καρδία ἐξασθενοῦνται. Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦτο περίβλημα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος χρωματίζεται ἐπὶ τὸ ἐρυθρότερον, ὀγκοῦται καὶ ἐκκρίνει ἀφθονώτερον (ἐφίδρωσις:) τοιούτοις συμβαίνει εἰς τοὺς ἐλεγκοῦνοις· οὗτοι ἐγραίνονται, ἡ σιάλωσις τοῦ στόματος καὶ τῆς γλώσσης σκλαίνει ἐλλιπής, ἡ ὄρεξις ἐλαττοῦται καὶ ἡ πέψις ὀκνεῖ. Ἀπὸ δὲ τῆς συχνῆς ἐφιδρώσεως αὐξάνει ἡ δίψα. Αἱ λειτουργίαι τοῦ πνεύμονος ὀκνοῦσι καὶ αὗται, αἱ δὲ ἀναπνοαὶ τελοῦνται ἐπιπολαίως καὶ διὰ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ ἀναπνεομένου ἀξυγόνου ἡ ἀναπνοὴ ἐπιταχύνεται, ἀναλόγως καὶ ἡ κυκλοφορία, ὁ σφυγμὸς ἀποβαίνει καὶ αὐτὸς διὰ τὸ ζωικὸν ἰσοζύγιον, ἡ τριχοειδὴς κυκλοφορία τοῦ δέρματος ἐρεθίζεται καὶ ἰδοὺ αἱ γυναῖκαι εἰς ὅλους ἐρυθρότητας τοῦ προσώπου καὶ αἱ ἰδιάζουσαι πλαντώμεναι αἰσθήσεις θερμότητος ἐπὶ τοῦ σώματος. Τὸ δὲ ἧπαρ δὲν μένει ἀμέτοχον εἰς τὴν μηχανικὴν αὐτὴν ὑπερδιέγερσιν τοῦ δέρματος καὶ ἀποστέλλει εἰς τὸν στόμαχον περίσσειαν χολῆς ἀνωφελῆ καὶ ἐπιβλαβῆ. Αἱ διάφοροι αὗται ὀργανικαὶ ἀλλοιώσεις προκαλοῦσι δερματικὰ νοσήματα ἢ ἀφωνίζουν τοιαῦτα ὑπὸ ποικίλας μορφάς· ἔκζεμα, θεθίνας, ἀκμὴν καὶ τὰ παρόμοια. Ἡ δὲ ἀλλοίωσις τῆς ἀναπνοῆς προκαλεῖ δυσφορίαν, νευρικὰς περιοφίγξεις τοῦ θώρακος, σκοτοδίνας, ἡ δὲ τῆς κυκλοφορίας παλμοὺς, ζάλην ἐνίοτε δὲ καὶ ἐλαφρὰν παρατικὴν κίνησιν.

Ἡ πέψις εἴπομεν ὅτι ὀκνεῖ καὶ ὄρεξις ἐλαττοῦται· καθ' ὅλον τὸ πεπτικὸν σύστημα παράγονται φυσκωνίαι (χημικὰ ἀέρια) ἐξ ὧν ἡ ἀνθρωπος **τὰ βάζουν μὲ τὰ δοῦχά των** νομίζοντες ὅτι τοὺς στενοῦσιν ἐν ᾧ πραγματικῶς ἐγίνοντο ἰσχυρότεροι. Καὶ πράγματι, διότι ἔχασαν μέρος τῆς μυϊκῆς μάζης καὶ ἐκλείσθησαν εἰς στομαχικὰ ἀέρια. Συνέπεια τῆς τοιαύτης δυσπεπτικῆς καταστάσεως εἶνε ἡ βραδύτης τῶν κινήσεων, ἡ ταχεία κόπωσις. Οἱ πόδες καθίστανται ἰδιαζόντως εὐαίσθητοι εἰς τὴν ἐπαφὴν τοῦ ἐδάφους, ἐξαίνονται εἰς τὰς γυναῖκας πρὸ πάντων, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ οὐδὲ ἴχνος ἐλάδης εἰς τοὺς νεφρούς, τὸ δὲ μυϊκὸν σύστημα πάσχει πλάνητας πόνους ἢ ἀσαφεῖς νευραλγίας.

(Κεῖται τὸ τέλος)

Πάτρα — ΚΩΝΣΤ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
(Ἰατρὸς)

HENRI COUPIN

ΤΑ ΖΩΑ

ΕΧΟΥΣΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γνωστὴ ἐπίσης παραδόξοτερον δύνασαι νὰ ἀναφέρῃ παρὰ τοῖς ἐνόμοις. Τὰ ζῶντα κατὰ κανόνας μεταφέρουσι τοὺς νεκροὺς τῶν ἐκτὸς τῆς κατοικίας. Οἱ βιβλιοῖ, λέγει ὁ δόκτωρ Hoffer, τόσον εἰρηνικοὶ συνήθως, μοὶ ἐφάνησαν ἄγριοι καὶ ἄμοι κατὰ τὴν ὁμοκόλιν· ἐὰν ἡ θήλεια ἀποθάνῃ, πρὶν τὸ πτῶμα αὐτῆς δὲν δεκνύουσιν οὐδεμίαν ἀποφύγιν, μικροὶ ἐργάται ἐλίσσονται ἐπ' αὐτοῦ, τὸ διακόνουσιν τὸ τὸ πτέρυγας, τοὺς πόδας, τὰς κεφαλὰς καὶ καταβάλλουσι μεγάλας προσπαθείας νὰ ἀποφύγωσιν ἐκτὸς τὴν τόσον ἀηχοῦσαν νεκρόν». Οἱ μύρμηκες τῶν δασῶν ἡ ἱστορία παρουσιάζει πάντοτε καὶ νῦν κοπιῶν, δὲν ἀρκοῦνται μόνον νὰ δείξωσι διὰ τοὺς νεκροὺς τῶν ἐγγὺς ἐνδιαφέρων καὶ νὰ ἀπομακρύνωσιν αὐτοὺς τῆς φωλιᾶς, ἀλλὰ ἐπιδαψιλεύουσιν εἰς αὐτοὺς ἀκόμη καὶ τὰ τελευταῖα καθήκοντα ἀποδίδοντες τὰς τελευταίας τιμὰς κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἔθιμο. Τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν παρατηρήσεων πλείστων συγγραφέων, παρατηρήσεων ὅμως ἐγκαίρων ἀνάγκην ἐπιβεβαιώσεως. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Ernest André περὶ αὐτῶν.

Τὰ πλέοντα τῶν εἰδῶν τῶν μυρμήγκων, ἂν μὴ πάντα, ἔχουσιν ἄληθῆ νεκροταφεῖα· καὶ τοῦτο, ὅσον παρόδοξον καὶ ἀφύσικον δύνασαι νὰ φανῇ ἐκ πρώτης ὄψεως, εἶνε ἐν τούτοις ἐξακριβωμένον ἐπὶ πολλῶν εἰδικοτέρων παρατηρήσεων πλείστων φυσιοδιφῶν ἄξιον πάσης ἐμπιστοσύνης. Τὰ νεκροταφεῖα ταῦτα κείμενα γενικῶς εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς μυρμηγκιᾶς εἶνε ἀπολεπτεστάτα προσωρισμένα ὑπὸ τοῦ νεκροῦ, ἔπειτα μεταφέρονται καὶ κατατίθενται τὰ πτώματα ἄλλοτε μὲν κατὰ μικρὸν κοινωνικὴν ἀπορίαν, ἄλλοτε δὲ κατὰ γραμμὴν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἧττον συμμετρικῶς.

Ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι αἱ μύρμηκες δὲν ἀπο-

δίδωσι τὰς τιμὰς τῆς ταφῆς εἰ μὴ μόνον εἰς τοὺς νεκροὺς συνεπόρους των, τῶν ἀπείων τὰ λείψανα μεταφέρονται μετ' εὐλαβείας εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεως χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ὑποστῶσιν ὕβριν· ἄλλως ὅμως φέρονται προκειμένου περὶ τῶν ἐχθρῶν φονευθέντων εἰς μάχην. Τὰ θύματα ταῦτα τοῦ πολέμου ἄλοτε ἁπλῶς ἐγκαταλείπονται καὶ ῥίπτονται ὡς ἀκάθαρτα ἀνεκφόρα, ἄλλοτε δὲ διαμελίζονται ὑπὸ τῶν νικητῶν, οἵτινες ἀφοῦ ἐτρυφήσωσιν τὸ αἷμα αὐτῶν, ῥίπτουσιν εἰς τὴν ὁδὸν τὰ ἀμόρφα λείψανα τῶν ἱκροστηριασμένων μελῶν. Οὕτως καὶ παρὰ τοῖς κανιβάλοις, τῶν ὁποίων οἱ μάχιμοι μὲς ὁπενθημιζόνοι τὰ ἔθνη, οἱ δυστυχεῖς αἰχμάλωτοι τοῦ πολέμου χρησιμεύουσιν ὡς τροφὴ τῶν νικητῶν καὶ μετὰ τὴν τελοχίαν ῥίπτονται εἰς τὸν ἄνεμον τὰ λείψανα τοῦ ἐδεχθοῦς γεύματος ὑπὸ τῶν ἐδεχθεστέρων διαιτημόνων.

Ἀποδίδοντες εἰς τοὺς νεκροὺς τὸν τῶν ἐπιχθονίων τιμὰς οἱ μάγιστρες παρὰ τοῖς φυσιολατρικοῖς θεσμοῖς, οἵτινες χαρακτηρίζουσι τὴν πολιτείαν αὐτῶν, δὲν εἶνε ἐν τούτοις ἀπηλλαγμένοι τινῶν προλήψεων καὶ εἰς σπανίας τινὰς περιστάσεις φαίνονται ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην μετέχοντες τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν. Οὕτως οἱ νεκροὶ τῶν ἀρχόντων, διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι εἰς μίαν μυρμηκιὰν ζῶσι καὶ ἄρχοντες καὶ δοῦλοι, ἔχουσι ὑπερνήμιον μιᾶς κηδείας πρώτης τάξεως καὶ τάφον ἰδιαίτερον, ἐνῷ οἱ δοῦλοι ἐνταφιάζονται μετὰ ὀλιγοστῶν τιμῶν καὶ ἔχουσι κοινὸν τάφον ὡς τελευταῖον ἄσυλον. Ἡ διαφορὰ αὕτη τῆς κηδείας, ἧς ἡ διήγησις ἴσως δύναται νὰ φανῇ φαντασιώδης, ἔχει παρατηρηθῇ ὑπὸ μιᾶς Ἀμερικανίδος τῆς mistress Treat, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει πολλὰς καὶ ἀξιοσημείωτος μελέτας περὶ τῶν μυρμήκων τῆς Φλορίδας. Ἕν εἶδος μυρμήκων καλούμενον formica sanguinea ζῶν καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν τῇ βορείᾳ Ἀμερικῇ συλλαμβάνει καὶ ματαχειρίζεται ὡς αἰχμαλώτους τοὺς μύρμηκας ἑτέρου εἴδους, ὅπερ εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα formica fusca εὑρισκόμενον ἐπίσης καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ. Λοιπὸν ἡ mistress Treat παρατήρησεν ὅτι οἱ ὑπερήφανοι sanguinea ἔχουσιν εἰδικὸν νεκροταφεῖον εἰς ἰσόπεδον ἀπέχοντα ἐπὶ τῆς μυρμηκιᾶς, ὅπου τὰ πρωτοφυῆ σώματα τῶν κτίσσονται μεμονωμένα καὶ πλησίον ἀλλήλων, ἐνῷ τὰ τῶν ἀτυχῶν δούλων συσσωρεύονται ἀφειδῶς μίαν μίαν εἰς ἄλλην τινὰ θέσιν πλησιεστέραν πρὸς τὴν φωλεάν, ὀλίγον εἰς τὴν εἴσοδον τῶν σπηλαίων, ὡς ἂν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων αὐτῶν τῆς τύχης δὲν ἠξίουν τὸν κόπον νὰ μεταφερθῶσι μακρύτερον ἢ ὅσον καὶ τὰ λείψανα τῆς εὐγενοῦς φυλῆς.

Πάτρα — Γ. Δ. ΜΕΓΑΣ δ. μ.
(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΠΕΤΗΡΙΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΩΝ

Ὁ Ἑορτασμὸς τῆς ἑπετηρίδος τοῦ Ἐθνικοῦ ἐν Ἑλλάδι Πανεπιστημίου προσέλαβε διεθνῆ χαρακτῆρα ὡς ἐκ τῆς ἐπιφοιτήσεως ἀρχαιοτάτου καὶ ἐπιφανεστάτου τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀφικτῶν πνευματικῶν ἡγεμόνων ἀλλὰ καὶ τῶν ἀντιπάλων ἐκφυγόντων πάντων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν καὶ δὴ καὶ αὐτῆς τῆς Ἀμερικῆς ἐπαίων πάνυ.

Πεποιθόμεν ὅτι διὰ τῶν κατωτέρω παρέχομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις εἴδησιν ἀξιοσημείωτος καὶ προβάλλουσα ἐνδιαφέροντος ἐθνικοῦ σημείου, καθ' ὅσον καὶ ὄχι Ἑλλάδι ἐστὶ τόπος ὅπου τῆς μὴ ἐπιφοιτήσασι συμμετοχῆς του ἐν τοῖς ἐπὶ τῇ Ἑπετηρίδι Ἑορταῖς δὲν κατεκρίθησαν ἐπιστήμονες τοῦ διὰ τοιαύτης αἰτίας περιφθέντος ἀξιοθαύμαστου τούτου ἱστορικοῦ γεγονότος ἀκριβῆ εἰκόνα νὰ ἀπεικονίσῃ.

Ἀπὸ τῆς 25 Μαρτίου μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἑόρτασε μεγαλοπρεπῶς τὴν ἑβδομηκοστὴν πέμπτην ἀμφετηρίδα τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐν ἔτει 1837 καὶ ἐφιλοξένησε μετ' ἐκτάκτου λαμπρότητος περὶ τοὺς πεντακοσίους σοφοὺς ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀνατολῆς ἐλθόντας εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος χάριν τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ

Ἤδη ἀπὸ τῆς μεγάλης ἑβδομάδος ἡ κίνησις εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς λευκῆς πόλεως προσέλαβεν ἀσυνήθη ζωηρότητα. Ἑκάστη πανάλκη ἔφερεν ἀπὸ τοῦ Πειραιῶς πυκνοὺς ὁμίλους ξένων ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Ἕλλην. Βασιλείου καὶ ἐξ ἄλλων χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐρχομένων χάριν τῶν ἑορτῶν, αἵτινες ἐφέτος προεμηνύοντο λαμπρότατα. Οἱ ξένοι σοφοὶ συνωδεύοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ Κυρίας καὶ ἀριστοκυρίας, ζωηρὰς, ῥοδοπαρείους, μὲ γελαστὴν φυσιογνωμίαν καὶ καρδίαν γεμάτην ἀπὸ ἐνθουσιασμόν. Ἕφερον ἀνὰ χεῖρας πλὴν τοῦ μαρσίππου καὶ ἕνα ***Ὁδηγὸν*** *(Baedeker) τῆς Ἑλλάδος, μὲ εἰκόνας καὶ χάρτας, μὲ περιγραφὴν πλήρη τῆς πόλεως, τῶν μουσείων καὶ τῶν ἄλλων ἀξιοθεάτων μερῶν. Πολλάκις ἀνέστελλον τὸ βῆμα καθ' ὁδὸν καὶ μὲ πολλὴν περιέργειαν ἀνεγίνωσκον τὰς σελίδας τοῦ* ***Ὁδηγοῦ*** *καὶ ἐζήταζον τὴν Ἀκαδημείαν, τὸ Πανεπιστήμιον, τὴν Ἀκρόπολιν, τὰ Μουσεῖα. Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ΙΓ'. συνεδρίου καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα τῶν ἑορτῶν προεκάλουν τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου μὲ τὰς ἐπισήμους μεσαιωνικὰς στολάς των, αἵτινες πολλοὺς ἐξ αὐτῶν τοὺς ἔκαμνον νὰ φαίνωνται ὡς* ***ἱεράρχαι,*** *ἐν ᾧ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἁπλούστατα* ***λαϊκοί,*** *ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὰς καλλιπαρείους θυγατέρας των καὶ τὸ ἕτερον ἡμισύ των. Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ εἶχον οἱ εὐτυχεῖς αὐτοὶ βροτοὶ μίαν* ***συνεχῆ πανήγυριν.*** *Ἦσαν ὑποχρεωμένοι δὶς καὶ τρὶς τῆς ἡμέρας νὰ ἀλλάσσωσιν ἀμφίεσιν. Παρίσταντο τῶρα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου, ὕστερον εἰς ἀστεῖ δρόμον τῶν τριῶν ἀστέρων, ἔπειτα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἢ ἐκ μακρόθεν θέατρον, καὶ πάλιν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Κυρίας Σῆφερ, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι εὑρίσκοντο εἰς διαρκῆ μέθην, ὀνειρόδη καὶ.... ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον* ***πραγματικήν,*** *ἀφ' οὗ ὁ καμπανίτης καὶ ὁ ζῦθος ἔρρεον ἄφθονος.*

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ

Αἱ ΜΕΓΑΛΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΤΟ ΙΓ'. ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΩΝ

Αἱ ἑορταὶ τοῦ Πανεπιστημίου συνεδυάσθησαν μὲ τὸ συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν, ἵνα προσλάβωσιν ἀψοφέρειαν μείζονα λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν. Κυρίως ἡ ἀρχαιοτέρα τοῦ Πανεπιστημίου ἔπρεπε νὰ ἑορταζόῃ τὴν 18 Μαΐου, ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ τῷ 1837 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ὄθωνος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθουν ἀντιπρόσωποι ἐξ ὅλων τῶν Κρατῶν, τῶν Ἀκαδημειῶν καὶ τῶν Πανεπιστημίων, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ Συνεδρίου συνεδυάσθη καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ ἀρχαιοτάτου Ἐπιστημονικοῦ ἱδρύματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τοιουτοτρόπως ὡς ***ἀντιπρόσωποι*** *(délégués) τῶν Κυβερνήσεων, τῶν Ἀκαδημειῶν, τῶν Πανεπιστημίων κ.λ.π. ὡρίσθησαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ* ***Σύνεδροι*** *(congressistes), οἱ ἁποῖοι ἔμελλον νὰ ἔλθωσιν χάριν τῶν ἑορτῶν τοῦ ΙΓ'. Συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν (Congrès international des Orientalistes). Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ σοφοὶ οὗτοι ἦσαν* ***γλωσσολόγοι*** *καὶ ἱστορικοί, καταγινόμενοι εἰς τὴν μελέτην τοῦ βίου τῶν Ἀσιατικῶν λαῶν, ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, τῆς θρησκείας, τῆς γλώσσης, τῆς πολιτικῆς ἱστορίας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν τοιούτων. Μέγα μέρος κατεῖχον εἰς αὐτὸ οἱ ἰνδευρωπαϊκαὶ γλῶσσαι, ἡ μυκηναϊκή, καὶ οἱ ἰρανικαὶ γλῶσσαι καὶ θρησκεῖαι, ἔπειτα οἱ σημιτικαὶ καὶ αἱ ἀραμαϊκαί, ἡ ἀσσυριολογία καὶ ἡ αἰγυπτολογία, ἡ ἀραβικὴ γλῶσσα, ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἡ μεσαιωνικὴ ἡ βυζαντινὴ καὶ ἡ νεωτέρα περίοδος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Αἱ συνεδριάσεις ἤρχισαν ἀπὸ τῆς Τρίτης (27 Μαρτίου) τοῦ Πάσχα καὶ ἔληξαν τὴν Παρασκευὴν (30 Μαρτίου). Διήρκουν ἀπὸ τῆς 9 ½ — 12 π.μ. καὶ 3—5 ½ μ.μ. — διότι κατόπιν οἱ σύνεδροι ἔπρεπε νὰ ..... διασκεδάσωσιν! Ἐκ τῶν 800 καὶ ἐπέκεινα ἐγγεγραμμένων προσῆλθον μόνον περὶ τοὺς πεντακοσίους. Ὡς πρὸς τὸν ὅρομον τῆς πρωτοχρόνου ἕδρας τοῦ συνεδρίου οἱ ἀντιπρόσωποι διεφώνησαν, διότι ἐπέβαλεν αὕτησιν ἐκ μέ-*

ρους τῆς Χεδεβικῆς Κυβερνήσεως ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτῆς Ἀχμὲτ Ζεκῆ πασᾶς ὅπως ὁρισθῇ τὸ Κάϊρον — καὶ πολὺ δικαίως — ἀλλὰ ἀνεγχρόνως καὶ ἄλλοι ἀντιπρόσωποι ὑπέβαλον αἰτήσεις καὶ οὕτω οὐδεμία ἐλήφθη ἀπόφασις. Ἀνακοινώσεις εἰς τὰ δύο καὶ τρία τμήματα, εἰς τὰ ὁποῖα διῃρέθη τὸ Συνέδριον, ἐγένοντο πολλαί, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀπωθεῖσαι. Οἱ Σύνεδροι ἐγνωρίσθησαν καλλίτερον καὶ ἐξετίμησαν ἀμοιβαίως τὰς ἐργασίας των, καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲ ἐξάπαντος θὰ προσκομίσῃ ὄχι ὀλίγην ὠφέλειαν.

Η Α'. ΚΥΝΙΑΚΗ
ΚΑΙ Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

Μετὰ τὰς γενικὰς αὐτὰς παρατηρήσεις ἀναγράφομεν χρονογραφικῶς κατὰ σειρὰν τὰς ἑορτὰς ὅπως διεξήχθησαν κατὰ τὸ πρόγραμμα. Εἰς τὰς 4 μ.μ. τοῦ Μεγάλου Σαββάτου συνῆλθον οἵτε **ἀντιπρόσωποι** καὶ οἱ Σύνεδροι εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἦσαν ἐν ὅλῳ 250 ἕως 300. Διεκρίνοντο εἰς τὴν τιμητικὴν θέσιν, παρὰ τὴν ἕδραν τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων. Ὁ πρύτανις κ. Λάμπρος ἀνελθὼν τὸ βῆμα προσεφώνησε τοὺς ξένους εὐχαριστήσας θερμῶς καὶ ἐπικαλεσθεὶς τὴν ἐπείκειαν αὐτῶν ἂν τυχὸν δὲν ἤθελον εὕρῃ ἐν Ἀθήναις τὴν εὐμάρειαν καὶ τὴν ἄνεσιν τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν συνειθισμένοι. Θὰ εὕρωσαν ὅμως, εἶπε, θερμὴν ἀγάπην καὶ εἰλικρινεστάτην φιλοξενίαν. Ἐπηκολούθησεν ἔπειτα ἡ ἐκλογὴ τῶν ῥητόρων. Οὕτω τῇ ἐποδείξει αὐτοῦ τοῦ Πρυτάνεως ἐξελέγησαν διὰ μὲν τὴν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἔναρξιν τῶν ἑορτῶν τοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ ἰωβηλαίου τοῦ Πανεπιστημίου, τῆς Γαλλίας ὁ Κολλενιών, τῆς Γερμανίας ὁ Δελμπρούκ, τῆς Ἀγγλίας ὁ Μαχάφφυ, ἀνεκηρύχθη δὲ ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου, ἰσότιμος πρὸς τοὺς τρεῖς ῥήτορας, ὁ Δὲ Γκουμπερνάτις, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ῥώμης. Κατόπιν ἐξελέγησαν κατ' **ἀλφαβητικὴν** τάξιν οἱ ῥήτορες τῶν διαφόρων Κρατῶν, Ἀκαδημιῶν, Πανεπιστημίων, Ἀνωτέρων Σχολῶν, Ἰνστιτούτων, Συλλόγων καὶ Γυμνασίων, οἵτινες ἤθελον νὰ προσφωνήσωσι δι' ὀλίγων (ἐπὶ 3 λ.) τὸν Πρύτανιν κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐπὶ τῇ ἀμφιτεηρίδι τοῦ Πανεπιστημίου. Οὕτως ἐξελέγησαν ἐκ μὲν τῶν Πατριαρχείων ὁ Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς Μιχαὴλ Κλεόβουλος, ὁ Σάρδεων, ἐκ δὲ τῶν διαφόρων Κρατῶν, Κρητῶν, Πανεπιστημίων κ.λ.π. κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν ῥήτορες περὶ τοὺς ἑκατὸν καὶ πέντε. Ἐπὶ τούτοις ἡ συνεδρίασις ἔληξεν καὶ οἱ σύνεδροι καὶ ἀντιπρόσωποι διεσπάρησαν ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου περὶ τὴν 5 μ.μ. ἀρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν. Εἰς τὰ ξενοδοχεῖα δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ θέσιν. Τὸ μεσονύκτιον ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως. Εἰς τὴν Μητρόπολιν εἶχε στηθῇ ἰδιαιτέρα ἕδρα χάριν τῶν ξένων. Πλείστοι ἐξ αὐτῶν προσῆλθον μὲ τὰς δεσποίνας καὶ τὰς θυγατέρας των, καὶ ἔπειτα ἔφαγον τὸ Πάσχα μὲ πολλὴν εὐθυμίαν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ ὁποῖα κατέκλυσαν ἀπὸ τῆς 9 π.μ. Ἡ πρωΐα ὁλόκληρος ἦτο ἀφιερωμένη εἰς ἀνάπαυσιν.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Εἰς τὰς 2 μ.μ. ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι καὶ οἱ σύνεδροι μὲ τὰς ἐπισήμους στολάς των ἔπρεπε νὰ ἀνέλθωσιν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ συνεχιρική ἔναρξις τῆς ἑορτῆς, τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου καὶ τοῦ ἰωβιλαίου τοῦ Πανεπιστημίου. Αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν καὶ κατεγρωνόθησαν τὸ μέτρον τοῦ Πρυτάνεως νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἀντιπροσώπους νὰ φορέσωσιν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἤδη ἀπὸ τῆς 1 μ. μ. ἤπειρος κόσμος εἶχε καταλάβῃ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως μεταξὺ Ἀρείου Πάγου καὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς, καθὼς καὶ τοὺς περὶ λόφους. Ἡ ἡμέρα ἦτο θαυμασία. Τὸ θέαμα τῶν ἀναβαινόντων εἰς τὸ προσκύνημα ἦτο ἐξαίσιον. Ὑπεράνω ἔλαμπεν ὁ ἥλιος, τὸ θέλπος ἦτο γλυκύ, πέριξ ἐφαίνετο ἡ θάλασσα τῆς Σαλαμῖνος καὶ τὰ γυμνὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς. Ὅλοι ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ τὸ εἰσιτήριον τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν Συνέδρων. Οἱ φοιτηταὶ ἐστέκοντο εἰς γραμμὴν ἀπὸ τῶν Προπυλαίων ἄχρι τοῦ Παρθενῶνος. Χειροκροτοῦσι παταγωδῶς ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ

Βενιζέλου. Ὁ πρωθυπουργὸς μειδιῶν χαιρετᾷ τοὺς πάντας ἀποκαλυπτόμενος. Εἰς τὰς 2½, ἀνέρχονται οἱ Βασιλεῖς ὁ Διάδοχος καὶ ὁ Μητροπολίτης. Ὅλοι συμπυκνοῦνται πρὸς τὸν ἀπωθοῦμενον τοῦ Παρθενῶνος. Αἱ φωτογραφικαὶ μηχαναὶ εἶνε εἰς κίνησιν. Δεσποινίδες τινὲς κρέμανται χαριέστατα ἀπὸ τοῦ βορείου τοίχου τοῦ Ναοῦ τῆς Παρθένου θεᾶς. Μετ' ὀλίγον ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος, ψέρων μεγάλην στολὴν στρατηγοῦ, ἀνέβη ἐπί τινος κιονοκρίνου καὶ ἀπήγγειλε μὲ τραχεῖαν φωνὴν στρατιωτικοῦ εὐγλωττον καὶ λαμπρὰν προσφώνησιν κηρύττων ἐπισήμως τὴν ἔναρξιν τοῦ Συνεδρίου, ὅπως ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου βράχου ἐκήρυξε πρὸ ἐτῶν ἐπισήμως τὴν ἔναρξιν τοῦ πρώτου ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος συγκληθέντος ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου. Συνδυάζων τὴν ἑβδομηκοστὴν πέμπτην ἀμφιτεηρίδα τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου μετεχειρίσθη μέσον εὐτυχῆ ἔκφρασιν. « Τὸ παγκόσμιον πνεῦμα, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους καὶ Συνέδρους, τοῦ ὁποίου ὑμεῖς εἶσθε οἱ λογάδες ἀντιπρόσωποι, δὲν ἔχει πατρίδα· διόπερ τὴν ὥραν ταύτην, ἀνεπιπόθητος, καθ' ἣν πάντας ἡμᾶς περιπολοῦσιν αἱ ἀλησμόνητοι ἀναμνήσεις τῆς ἀρχαιότητος, μεταβάλλεσθε ἀνεπαισθήτως εἰς **Ἀθηναίους**, ὡς ἡμεῖς, διὸ ἐκφράζω πρὸς ὑμᾶς, **ἄνδρες Ἀθηναῖοι**, τὴν πεποίθησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅτι ἐν μέσῳ τῆς λατρείας τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου δὲν θὰ εὕρητε ἀπρόσφορον τὴν **ἀγάπην** πρὸς τὴν **νέαν πόλιν**, ἥτις δεξιοῦται ὑμᾶς ἀνοικταῖς ἀγκάλαις μετ' εὐλαβείας ἅμα καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ὡς ἐκπροσωποῦσα τὰς διαθέσεις ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ πρὸς τοὺς ἔχοντας ἔμβλημα καὶ προορισμὸν τοῦ βίου τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ἀληθείας».

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

Τὸν Διάδοχον χειροκροτηθέντα καὶ ἐπευφημηθέντα ἐνθουσιωδέστατα ὑπὸ τῆς πληθύος τῶν σοφῶν, ὅσοι ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου παρίστατο εἰς τὸ εὐλιβὲς προσκύνημα τῆς Παρθένου θεᾶς τῆς Σοφίας, διεδέχθη ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησ. καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργὸς κ. Ἀλεξανδρῆς. Ὁ λόγος αὐτοῦ, μεστὸς ἀδρομάτων νοημάτων καὶ πολυμαθείας, ἦτο μία ἀπὸ περιωπῆς ἐπισκόπησις τῶν εὐεργετημάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐν σχέσει μάλιστα πρὸς τὸν ἀνατολικὸν κόσμον. Ὁ λόγος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, μὲ φωνὴν ἠχηρὰν ἀπαγγελθείς, διήρκεσε περὶ τὰ 20 λεπτά, κατεχειροκροτήθη δὲ πολλάκις. Μετ' αὐτὸν ὁ πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σπ. Λάμπρος, ὁ ἀκάματος διοργανωτὴς τῶν ἑορτῶν, προσεφώνησε συντομώτατα διὰ λαμπρᾶς προσλαλιᾶς τοὺς ἀντιπροσώπους διακοπτόμενος ὑπὸ χειροκροτημάτων. Ἔσχε καὶ αὐτὸς μίαν ἐκτάκτως ὡραίαν καὶ εὐτυχῆ ἔκφρασιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν. «Οἱ ἔχοντες ὡς σύμβολον, εἶπε, τὸ ex Oriente lux (ἐξ Ἀνατολῶν τὸ φῶς) θὰ δώσωσιν εὐχαρίστως ἐδῶ τὴν δεξιὰν εἰς τοὺς ἀναγνωρίζοντας τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας ὡς τὴν Ἑλλάδα τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὴν γηραιὰν πότνιαν μητέρα τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας». Καὶ ἐπικαλούμενος τὴν εὐμένειαν τῶν παγκοσμίων σοφῶν: «Ὁμολογοῦμεν, εἶπεν, ἡμᾶς μεγαλυνομένους ὑπὸ τῆς ὑμετέρας παρουσίας καὶ ἡνιθάνθημεν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναβιβάσωμεν ὑμᾶς ἐνταῦθα ὅπως τύχωμεν κατὰ τὴν πρώτην ὑμῶν δεξίωσιν τῆς ἐπικουρίας τῶν **σκιῶν** τῶν ὑμετέρων **προγόνων**, πρὸ τῶν ὁποίων καὶ ὑμεῖς κλίνετε οὐχ ἧττον ἡμῶν τὸ γόνυ».

(ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἔρειπια πανθεώμαστα
ἀρχαίας τέχνας
κι' ἂν οἱ αἰῶνες ἔβλαψαν
τὰ πρωτινά σας κάλλη,
γιὰ πάντα ἡ ἀνάμνησις
θὰ ζῇ εἰς τὰς καρδίας
κι' ἡ γλῶσσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ
τὴ δόξα σας θὰ ψάλλῃ!

Κυδωνίαι — ΑΛΕΞ. Ν. ΚΟΤΡΩΝΙΣ

ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑ

ΚΡΙΘΗ

Γ'.

Δημητριακὸς καρπὸς καλλιεργούμενος μετ' ἐπιτυχίας εἰς λεπτὰς ψαίας ἐν αἷς ὁ σῖτος ἀδυνατεῖ νὰ εὐδοκιμήσῃ. Εἰς τοὺς θερμοὺς τόπους, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀραβίᾳ ἀναπτύσσεται θαυμασίως καὶ ἀντέχει περισσότερον τοῦ σίτου εἰς τὴν ξηρασίαν. Ἡ κριθὴ ὄσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ τυγχάνει πολλῷ δυσκολωτέρα τῆς τοῦ σίτου, καίτοι ἐπαιτεῖ γῆν ἀρκετὰ βολοκοπημένην.

Πρὸ πολλῶν αἰώνων ἡ κριθὴ ἐχρησίμευεν ὅλως ἐν Κύπρῳ καὶ Τουρκίᾳ ὡς τροφή, κατὰ τοὺς τελευταίους ὅμως χρόνους ἡ χρῆσις αὐτῆς ὡς τροφῆ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπεκτείνεται ἡλαττώθη· διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι στερεῖται τῆς θρεπτικῆς ἰδιότητος τοῦ σίτου, ὁ ἐξ αὐτῆς κατασκευαζόμενος ἄρτος καίτοι τὸ ἄλευρον εἶνε λευκόν, εἶνε χρώματος φαιοῦ (γρίζ) σκληρὸς καὶ τραχὺς εἰς τὸν λάρυγγα.

Εἰς ὅλας τὰς βορείους χώρας ὁ κόκκος τῆς κριθῆς ἀποτελεῖ τὸ οἰκονομικώτερον συστατικὸν τοῦ ζῴου, εἰς ὃ τὰς μεταμβρινὰς ἀναπληροῖ τὴν βρώμην καὶ κυρίως χρησιμεύει πρὸς τροφὴν τῶν ἵππων καὶ πολυτελοῦς σχεδὸν πρὸς πάχυνσιν τῶν βοῶν, προβάτων, αἰγῶν, χοίρων καὶ πτηνῶν.

Ὁ φάρος, ὡς γνωστόν, εἶνε ἐκβεβαμβακωμένη κριθή, κατασκευάζεται δὲ πρὸ πάντος ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ρωσίᾳ καὶ εἶνε θρεπτικώτατος μετὰ τοῦ ζωμοῦ τοῦ κρέατος.

Ἡ καλὴ κριθὴ δὲν ἐμπερέχει ξένας ὕλας, ὅλως ἄχυρα κτλ. ἔχει δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον χρῶμα λευκὸν καὶ ἀκτιβάζει τόσον περισσότερον ὅσον ἐκρυπέρα τυγχάνει.—Οἱ ζυθοποιοὶ προτιμοῦσι κριθὴν νέας ἐσοδείας.

Ἡ παγκόσμιος παραγωγὴ τῆς κριθῆς ἀνέρχεται εἰς 35,121,000 τόννους ἐκ τῶν ὁποίων 24,000,000 παράγουσιν αἱ ἐξαγωγικαὶ χῶραι καὶ 11,976,000 αἱ εἰσαγωγικαί. Ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς παραγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς τὰ σκῆπτρα κατέχει ἡ Ρωσία, παράγουσα κατὰ μέσον ὅρον 10,000,000 τόννους. Μετὰ τὴν Ρωσίαν αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς τακτοῦνται ὡς πρὸς τὴν παραγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν τῆς κριθῆς μὲ 3,500,000 τόννους.

Αἱ Βρετανικαὶ Ἰνδίαι ἀκολουθοῦσιν εὐθὺς ἀμέσως μὲ 3,000,000 τόννους.

Ἡ Γαλλία παράγει ἐτησίως 1,030,000 τόννους.

Ἡ Τουρκία 800,000.

Ἡ Αὐστρουγγαρία καὶ ἴδιως ἡ Οὐγγαρία 28,000,000 ἑκατόλιτρα.

Ἡ Ἱσπανία 17,000,000 quintalmet rigue.

Ἡ Ἀργεντινὴ δημοκρατία 8,500,000 ἑκατόλιτρα.

Ἡ Ρουμανία 10,700,000 ἑκατόλιτρα.

Ἡ Σουηδία καὶ Νορβηγία 4,000,000 ἑκατόλιτρα.

Ἡ Βουλγαρία 3,180,000 ἑκατολ.

Ἡ Ἑλλὰς καὶ κυρίως ἡ Θεσσαλία 19,710,000 ἀλάζας.

Ἡ Ὀράγουάη 1,800,000 χιλιόγραμμα.

Ἐν Γερμανίᾳ ἡ κριθὴ καλλιεργεῖται περισσότερον ἢ ἐν Γαλλίᾳ, προσρίζεται δὲ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ζύθου,—ἡ τιμὴ τῆς προσριζομένης κριθῆς διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ζύθου εἶναι ἀνωτέρα τῆς διὰ τὴν ζωοτροφίαν προσριζομένης.

Ἡ Γερμανία ἐκ τῶν τῶν ἄλλων μερῶν, ἐξ ὧν ἐνεργεῖ μεγάλας ἀγορὰς, εἰσάγει ἐτησίως καὶ ἐκ Γαλλίας σημαντικὴν ποσότητα.

Ἡ κριθὴ καθ' ἑκάστην κατακτᾷ ἔδαφος εἰς τὰς χώρας, εἰς ἃς ὁ ζῦθος ἀποτελεῖ τὸ σύνηθες ποτόν.

Περαίνοντες τὴν περὶ κριθῆς πραγματείαν παρατηροῦμεν, ὅτι κατὰ τὰ εἰρημένα, οἱ κυριώτεραι ἐξαγωγικαὶ χῶραι τῆς κριθῆς, εἶναι ἡ Ρωσία, ἡ Ρουμανία, ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Τουρκία, οἱ δὲ εἰσαγωγικοὶ ἡ Ἀγγλία, ἡ Γερμανία, τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ὁλλανδία.

Σμύρνη. — ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΔΕΛΙΚΑΣ
(Μηχανικὸς Γεωπόνος)

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Περνᾷ καὶ φεύγει ὁ καιρὸς
σὰν ποταμὸς κυλᾷ
σὰν φύλλο ποὺ μαραίνεται
σὰν ῥόδο τοῦ σκορπᾷ.

Σὰν κῦμα ἀφροστεφάνωτο
ποὺ σπ' ἀκρογιάλι χύνεται
καὶ σὰν ἀστέρι τ' οὐρανοῦ
ποὺ χάνεται καὶ σβύνεται.

Πάτμος — ΑΕΙΦΟΙΝΑ ΣΑΡΟΥΚΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΑ ΑΥΓΑ

Πάντε ἔτη παρῆλθον καθ' ἃ ἡ γῆ ἐξηκολούθησε νὰ στρέφεται περὶ τὸν ἥλιον καὶ ὁ Τζὼν Κράβ περὶ τὴν γῆν. Ὁ ἄξιος οὗτος τζένιλεμαν ἦτο ἔμπορος πρώτης τάξεως. Δὲν ἐπαίδευε πρὸς διδασκαλίαν, — δὲν ἔβλεπε τὴν ἀνάγκην, — μήτε πρὸς τέρψιν, — δὲν ἠσθάνετο τὴν ἔλλειψιν. Ὁ σκοπός του ἦτο ν' ἀγοράζῃ εὐθηνὰ καὶ νὰ μεταπωλῇ πολὺ ἀκριβά, ἀδιάφορον τί εἰς ὁποιονδήποτε, καὶ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπεδίωκε θετικῶς, ἄνευ πυρετοῦ μήτε σπουδῆς, ἀλλὰ μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς, ἥτις οὔτε λεπτὸν ὕπνωττεν ἐν αὐτῷ. Τίμιος κατὰ τὸν τρόπον του τοῦ διατηρεῖν μαθεύσεῖδα, ὁ Τζὼν Κράβ οὐδὲ κατὰ μίαν πέννιν ἤδικει κατὰ τὴν διακανόνισιν λογαριασμοῦ τινος, ἐν ἀνάγκῃ ὅμως ἠπάτα πρὸ πάντων τοὺς πελάτας του ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἐμπορεύματός του. Εἰς αὐτὸν δυστυχῶς ὀφείλεται ἡ διατήρησις τῆς ἀνθρωποφαγείας εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀφρικήν. Ὁ Ἰωάννης Κράβ μὲ τὰς παντοίας του καλὰς προθέσεις ἐπεχείρησε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν βδελυρὰν ἀνεκτὴν συνήθειαν ταύτην καὶ κατέπεισε τὸν μέγαν Νέγρον βασιλέα Καραμάκον 17ον ν' ἀντικαταστήσῃ εἰς τὰ Κράτη του τὴν κατανάλωσιν τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς δι' ἑνὸς ἡδέος Cornet beef, κατεσκευασμένου ἐκ βοείων μηρῶν, τὸ ν εὐγενεστάτου τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ἦτο χρυσῆ ἐργασία καὶ ὁ Ἰωάννης Κράβ, ἐννοεῖτε εὗρε καλῶς τὸν λογαριασμόν του, ἀλλ' ὁ πολιτισμὸς ἔχασε μοναδικῶς ἐκ τῆς μαγείας του αὐτῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐκ τοῦ πρώτου κυτίου τοῦ Cornet Beef, τὸ ὁποῖον ὁ Καραμάκος 17ος δέταξε ν' ἀνοιξουν, ἐξηγήσθη τοιαύτη ἀηδία ἀπορρόφησε ἡ ὀρέξις τοῦ μεγάλου βασιλέως δεινῶς προσεβλήθη. Ἀναπιστήσεις, ἐρωτήσεις καλῶς νὰ τὸ ἐγγίσῃ ὁ ἴδιος,—οἱ βασιλεῖς εἰς τὴν χώραν ταύτην ἐξασκοῦσιν ἀκεραίως τὰ προνόμια τῆς θέσεώς των.—καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τοὺς ὑπουργοὺς του νὰ τὸ δοκιμάσωσι. Τοῦτο ὑπῆρξε φρικώδες· ἀκόμη γίνεται λόγος ἐκεῖ περὶ τῆς ἡρωϊκῆς ταύτης δεξιᾶς· οἱ ὑπουργοὶ ἔκαμον ματαίας προσπαθείας νὰ μείνωσιν ἀπαθεῖς, οἱ μορφασμοὶ τοῦ προσώπου των ἐπρόδιδον τὴν διατάραξιν τοῦ στομάχου των. Εἷς ἐξ αὐτῶν ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῇ μὲ ἓν ὀστάριον λιμαρισθὲν ἐξ ἀπροσεξίας εἰς τὸ κυτίον τῆς **κονσέρβας**. Ὁ Καραμάκος 17ος ὅστις ἦτο ἐξυπνος ἄνθρωπος, ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ:

— Μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ Τζὼν Κράβ δὲν μᾶς ἠπάτησεν, εἶναι πράγματι μηρὸς ὅ,τι μᾶς ἔδωσε, καὶ αὐτὰ τὰ ὀστάρια των εὑρίσκονται ἐντός.

Εἰς τὸν βασιλικὸν τοῦτον ἀστεϊσμὸν πάντες ἐξεκαρδίσθησαν ἀπὸ τοὺς γέλωτας. Ὁ Καραμάκος εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας του προσέθηκε φαιδρῶς:

— Τί τὰ θέλετε, φίλοι μου! θὰ εὑρεθῶμεν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν μικράν μας συνήθειαν τῆς ἄλλοτε. Ἂς μοῦ θέσουν αὐτὴν εἰς τὴν σοῦβλιαν τῶν ὑπουργῶν μου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἐκ νέου ἐγέλασαν, ἐκτὸς τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ἦτο ὁ ὀλιγώτερον εὔθυμος. Μετὰ ταῦτα ὁ Καραμάκος 17ος ἠσχολήθη εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους του.

Ἐννοεῖτε καλῶς, ὅτι ὁ Τζὼν Κράβ δὲν ἀνέμενε τὸ ἄνοιγμα τῶν κυτίων τοῦ Carnet Beef διὰ νὰ τὸ **στείλῃ**, — ἀφοῦ ἔλαβεν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου, ὅ,τι τῷ ὠφείλετο. Ἐπαναλαμβάνω, ἦτο ἄληθῆς ἔμπορος. Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ τεχνάσματα ἡ περιουσία του ἐστρογγυλοῦτο ἐπαισθητῶς. Ὁ ἴδιος ὅμως ἦτο πάντοτε λιγνός, ἐνεργητικὸς καὶ ἐπιτήδειος. Μόνον τὸ πυρόχρουν τρέχωμά του ἦτο ἐσκαρμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ κηλίδας λευκὰς καὶ ἡ ὄψις του, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοσούτων ἡλίων, ἔλαβε χρῶμα ἰώδες **μελιντζάνας** φαγωσίμου. Ἀλλὰ μία μόνη καὶ μάλιστα Ἀγγλική, μὴ οὖσα ἐμπορεύσιμον ἀντικείμενον, ὀλίγον ἀνησύχει τὸν Τζὼν Κράβ, μὴ ζημιούμενον ἐκ τῆς ἐκπτώσεως, τὴν ἀποίαν ὑπέστη ἡ ἰδική του, ἐξηκολούθει τὸ λαμπρὸν σταδίον του ἀνὰ μέσον τοῦ κόσμου μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀπαθοῦς ἡλέγματος καὶ τὸ ὄνομά του ἦτο

εὐφήμως γνωστὸν ἐπὶ ὅλων τῶν ἀγορῶν καὶ εἰς ὅλας τὰς τραπέζας, ὡς ἀνθρώπου ἐντελοῦς ἐμπορικῆς τιμιότητος. «Πλήρωνε, ὅ,τι ὀφείλεις καὶ ἀπάτα τοὺς πελάτας σου» ἦτο τὸ σύμβολόν του καὶ ἐπὶ τούτου διερρύθμιζε αὐστηρῶς τὴν διαγωγήν του.

Ὅθεν ἀπὸ πέντε ἐτῶν, καθ' ἃ διέτρεχε τὴν γῆν, δὲν ἐλησμόνησε τὰ δύο αὐγά, τὰ ὁποῖα ἔφαγε χωρὶς νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Παρισίων· ἤνοιξεν δι' αὐτὰ εἰδικὸν λ]ογαριασμὸν εἰς ἓν τῶν βιβλαρίων του, τὸ ὁποῖον δὲν ἄφησε ποτὲ καὶ ἐθεώρει ἐν συνειδήσει παραγωγὸν τὴν ποσότητα τῶν ὀγδοήκοντα ἑκατοστῶν, τὴν ὁποίαν ὤφειλε παρὰ τὴν θέλησίν του εἰς τὸν πάτρωνα τοῦ ἑστιατορίου, τὸν ἀξιότιμον κύριον Γκαρανζό.

(Ἕπεται συνέχεια)

Κυθνίου — Γ. ΣΑΡΠΙΔΑΞΕΒΑΝΗΣ

ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Μὲ τὸν Σάββατον ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσει τοῦ φιλολάου τῆς Ὀθωμαν. Αὐτοκράτορος, Ἄναξτος Μεχμὲτ Ρεσὰτ τοῦ Ε', αἱ Σχολαὶ ἤργουν, ἡ ἀγορὰ ἅπασα ἐσημαιοστολίσθη τὰ δὲ Δημόσια Κτίρια ἐμυρτοστολίσθησαν. Ἀναπεμφθεισῶν ὑπὸ τὸ Δημαρχεῖον τῶν νενομισμένων εὐχῶν ὑπὲρ μακροημερεύσεως τοῦ Ἀνακτος, Τουρκιστὶ μὲν ὑπὸ τοῦ Σοφόλογ. Μουφτῆ, Ἑλληνιστὶ δὲ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἡμῶν, παρατεταγμένων ἑκατέρωθεν λόχων στρατιωτῶν καὶ παιανιζούσης τῆς Μουσικῆς ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τῶν παρισταμένων, ἡ Α. Ε. Ὁ εὐγενὴς καὶ ῥέκτης Διοικητὴς τῆς πόλεως Κυδωνιῶν Ἰβραὴμ Χακκῆ βὲης καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν ὑπεδέχετο ἐν τῷ Δημαρχείῳ τοὺς ἐν τέλει ὡς καὶ τοὺς ἐγκρίτους τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἐσπευδον ἵνα ἐκφράσωσι τὰ συγχαρητήριά των. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα ἡ πόλις ἐφωταγωγήθη.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΞΟΧΩΝ ΚΥΔΩΝΙΩΝ
Η ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΡΑΛΙΑΚΗ ΟΔΟΣ

Ὁμολογουμένως ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν τοσοῦτον ἀνώμαλον ἡντις ἐσημειώθη κατὰ τὸ διαρρεῦσαν 15ἡμερον σπανιώτατα εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς μέρη παρατηρεῖται· ἐνθυμηθῆτε ὅτι κυκλοφορούμεθα ἐν πλήρει χειμῶνι καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἐνεργητικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ζωογόνου τοῦ Ἀπριλίου ἡλίου. Εὐτυχῶς ἀπὸ τῆς χθὲς ὁ καιρὸς ἐπαισθητῶς ἐβελτιώθη, μετ' ἐπικρατήσεως τοῦ Νότου, παρέχων π' ἔον τὴν βεβαιότητα ὅτι εἰσερχόμεθα πλησίστιοι εἰς τὴν Ἄνοιξιν· ἤδη δὲ οἱ εὐπορώτεροι τῶν Κυδωνιατῶν προετοιμάζονται διὰ τὰς ἐξοχικὰς ἐπαύλεις των (ἰδ.εἰκόνα), ἐνῷ ἄτεροι ἀπὸ τῆς Μ. Ἑβδομάδος προέλαβον αὐτούς, ἀλλ' ἀντὶ ***θερέτρων***, ὡς ἤλπιζον, ***χειμάδια*** ἐνέτυχον ἀνάψαντες θερμάστρας ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ!

Τὸ ὄψιμον τοῦτο ψῦχος δὲν παρῆλθεν ἄνευ βλάβης εἰς τὰ δημητριακὰ διότι παράπονα ἀκούονται ἐκ μέρους τῶν γεωργῶν, εὐτυχῶς ὅμως οὐδὲν τοιοῦτον ἀκούεται καὶ διὰ τὰ ἐλαιόδενδρα, τοὐναντίον ὅμως ὅλως διὰ τὰς ἀμπέλους καὶ τὰ κηπευτικὰ εἴδη, εἰς ἃ τὸ νήνεμον ἰδίᾳ ψῦχος τῆς νυκτὸς τῆς προχθὲς Παρασκευῆς ἐπέφερε σπουδαιοτάτας ζημίας.

Ἡ κίνησις τοῦ Ἐμπορίου τῆς πόλεώς μας διατελεῖ ἐν ἐκκρεμότητι, τὰ τελευταῖα πολιτικὰ γεγονότα ἀνέστειλαν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰς φορτώσεις ἐλαίων καὶ σαπώνων, καὶ τοι παραγγελίαι τοιαῦται συνεχῶς δίδονται ἐπὸ τῶν ἀγοραστῶν· ἀναμένεται ἡ ἐλευθεροκοινωνία τῶν Σπενῶν ὅπως προβῶσιν οἱ ἀποστολεῖς εἰς φορτώσεις, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἀποστολῶν προορᾶται διὰ Ρωσσίαν καὶ Βουλγαρίαν.

Ἡ πόλις μας κατ' αὐτὰς παρουσίασε ἀξιόλογον τινα ζωηρότητα καὶ κίνησιν ὡς ἐκ τῶν ἐκλογῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἐκλεκτόρων οἵτινες παρὰ τοῦ λαοῦ καὶ μόνου ἀναδεικνύονται. Περιωσθείσης τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἐκλεκτόρων προέβησαν οὗτοι εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Δημομεροντίας ἥτις σήμερον ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν ἑξῆς προσώπων κ.κ. Μ. Στρογγύλη, Ἀλεξ. Βαλσαμάκη, Δ Χ'' Μήτσου, Μ. Καρτσελῆ, Ι. Ἀποστολάκη, Ι. Κεφαστετζῆ, Ἀλ. Μωραϊτέλη, Γ. Οἰκονομίδου, Ι. Γονατᾶ καὶ Κ. Σάλτα.

Πρὸ τῆς ἐκλογῆς τῆς ἄνω Δημογεροντίας οἱ κ. Ἐκλέκτορες ἐζήτησαν ν' ἀναγνωσθῇ ὁ σχετικὸς Κανονισμὸς ὅπως λάβωσι γνῶσιν τῶν καθηκόντων των καὶ ἀκολούθως προβῶσιν εἰς τὴν ἐκλογήν, ἀφοῦ δὲ συνεζήτησαν διάφορα σημεῖα τοῦ Κανονισμοῦ καθ' ἃ ὤφελον οἱ παλαιοὶ Δημογέροντες νὰ συμμορφωθῶσι ὡς λ.χ. τῆς λογοδοσίας τῆς διαχειρήσεώς των, οἱ Ἐκλέκτορες ἐπανειλημμένως ἠρώτησαν ἐὰν εὑρίσκονται ἐν τάξει ὅπως προβῶσιν εἰς ψηφοφορίαν, λαβόντες δὲ τὴν περὶ τούτου διαβεβαίωσιν παρὰ τῆς προεδρευούσης Α. Σ. καθ' ὅσον καὶ προηγούμενον ἀνάλογον ὑπῆρχε, προέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἄνω Δημογεροντίας, ἣν κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ παρακαλοῦσι πρὸ πάσης ἄλλης ἐργασίας νὰ διορίσῃ προτίστως Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὰς ὅπως ἐξελέγξωσι τοὺς λ]ογαριασμοὺς τῶν διαφόρων Κοινοτικῶν Σωματείων, ὑποβαλλομένης τῇ νέᾳ Δημογεροντίᾳ τῆς καταστάσεως ἑνὸς ἑκάστου Σωματείου, διότι κατὰ τὰς πληροφορίας των τὰ διάφορα Κοινοτικὰ Σωματεῖα τῆς πόλεώς μας πολὺ ἀπέχουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ εὑρίσκωνται εἰς ἀνθηρὰν οἰκονομικὴν κατάστασιν.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
"ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ"

Ἐπιθυμοῦντες ὅπως σημειώσωμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀποκλειστικοῦ λογοτεχνικοῦ εἴδους, ὅπερ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς τοιούτοις μέχρι σήμερον ἐν τοῖς πεζογράφοις τοῦ, προκηρύσσομεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ "Αἰολικοῦ Ἀστέρος" Διαγωνισμὸν ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ εἰς ὃ δύναται νὰ συμμετάσχῃ πᾶς ἐν γένει ἀναγνώστης ἡμῶν.

Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ.

1] ΔΙΗΓΗΜΑ πρωτότυπον καὶ ἀνέκδοτον.

2] Ἡ ἔκτασις τοῦ Διηγήματος νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰς ὅσον στήλας τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρος».

3] Γλῶσσα ἡ προσήκουσα τῇ ὑφῇ τοῦ Διηγήματος. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ θέσωμεν ἀποκλειστικὸν κλοιὸν εἰς τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης· ἀναμφιβόλως ἡ ὁμολογμένη προσήκει τῷ Διηγήματι, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείομεν ἡν καθαρεύουσαν οὐδὲ διαλεκτικὴν τοπικὴν ἰδίωμα τῆς πατρίδος τοῦ γράφοντος, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ζωντανὸν καὶ ἐκ τῆς προφορικότητος, οὐχὶ δὲ τεχνητὸν καὶ κατὰ βούλησιν διασκευασμένον.

4] Τὰ χειρόγραφα δέον νὰ κατατεθῶσιν ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν μέχρι τῆς 1ης Ἰουνίου ἐν. ἔτ.

5] Ἐν ἐπικεφαλίδι τοῦ χειρογράφου δέον νὰ σημειοῦται ὀρθῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιστέλλοντος· ὁ ἐν λόγῳ μικρὸς φάκελλος δέον νὰ φέρῃ ἔξωθεν ὡς ἐπιγραφὴν τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ χειρογράφου ὀρθόν. Μετὰ τὴν κρίσιν, οἱ μὲν βραβευθησομένοι καὶ ἐπαινεθησομένων ἀνοιγήσονται οἱ φάκελλοι, τῶν δὲ λοιπῶν καταστραφήσονται.

Ἡ κρίσις τοῦ Ἀγῶνος ἀνατίθεται εἰς Ἐπιτροπὴν λογίων.

Στεφανίτην τὸν Ἀγῶνα κρίνοντες καὶ οὐχὶ ἀργυρίτην ὁρίζομεν τὰ βραβεῖα ὡς ἑξῆς:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Α'. Παράθεσις τῆς εἰκόνος τοῦ βραβευθησομένου ἐν τῷ "Αἰολικῷ Ἀστέρι," δημοσίευσις τοῦ Διηγήματος καὶ τιμητικὴ ἀποστολὴ τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπὶ ἔν ἔτος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Β'. Δημοσίευσις τοῦ Διηγήματος καὶ τιμητικὴ ἀποστολὴ τοῦ "Αἰολικοῦ Ἀστέρος" ἐπὶ ἔν ἔτος.

Τῶν ἐπαινεθησομένων τὰ ἀξιολογώτερα δημοσιευθήσονται ἐν τῷ "Αἰολικῷ Ἀστέρι."

Α·ΓΙΑΛΙΚ
Τιμωλίς d' Asie.

Διεύθυνσις ἀποστολῆς:
Περιοδικὸν «Αἰολικὸς Ἀστὴρ»
διὰ τὴν Ἐπιφροπὴν τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Σημ. Τὰ χειρόγραφα δέον νὰ ὦσι εἰκοσάγραφα καὶ καθαρὰ ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνης πλευρᾶς τοῦ χάρτου γεγραμμένα.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΟΓΙΑ

— Ἡ Ἀστρονομία ἔχει μεγάλην σχέσιν μὲ τὴν Πολιτικήν.

— Καὶ ἡ μία ἀόριστος ὅσο καὶ ἡ ἄλλη.

— Καὶ ἡ Ἀτμοσφαῖρα ἔχει τὰς ἀποτόμους μεταβολάς της.

— Ὅπως καὶ ἡ Πολιτική τὰς ἰδικάς της.

— Αὐτὰς τὰς ἡμέρας μοῦ ἐνέπνευσε τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον.

— Καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἔχει ἄδικον.

— Διότι ὄχι μόνον ἀπέδειξαν τὴν ἀστάθειαν των αἱ δύο αὐταὶ θηλυκαὶ Προσωπικότητες.

— Ἀλλὰ συνέβησαν καὶ αἱ δύο ἀναντίον τῆς ἡσυχίας μας.

— Ὁ γλυκύς μας Ἀπρίλης ἐζήλευσε τὸν χειμῶνα τῆς συγχρόνου Πολιτικῆς.

— Καὶ ἀπὸ δύο καὶ μιὰ βδομάδα δὲν εὑρισκόμεθα πλέον εἰς τὴν Ἄνοιξιν τοῦ Ἀπριλίου ἀλλὰ εἰς τὸν χειμῶνα τοῦ Δεκεμβρίου.

— Τὰ δὲ αὐτὰ μας ἀκούουν μπουμπουνιτὰ ἀπομακρυσμένα τῆς συμμαχίας τοῦ Πολιτικοῦ Ὁρίζοντος μετὰ τοῦ Ἀτμοσφαιρικοῦ.

— Οἱ κεραυνοὶ καθαρίζουν τὴν Ἀτμοσφαῖραν.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος.

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ πέσῃ ὁ κεραυνὸς στὸ κεφάλι μας ὅπότε δὲν θὰ μᾶς χρειασθῇ καὶ πολὺ ἡ κατόπιν ἀθριότης τῆς Ἀτμοσφαίρας.

— Ἀλλ' ὁ Χειμῶνας ὁ Ἀπριλιάτικος μοιάζει μὲ τὸ πεισμα τῶν κοριτσιῶν.

— Πού δὲν δαστᾷ πολύ!

— Αὐτὸς ὁ ἄγριος Βορρᾶς τοῦ Ἀπριλίου ἔξιγωσε πάλι μερικὰ χειμωνάτικα φύλλα ἀπηρχαιωμένα ποὺ τὰ εἶχαν παραγκάσει οἱ Κρόκοι καὶ τὰ τριφύλλια των.

— Νομίζοντας πῶς εἶχε περάσει πιὰ τὸ Βασίλειον τοῦ γέρο Χειμῶνα.

— Ἔκαμαν τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸ ξενοδόχο!

— Καὶ ξενοδόχος μάλιστα πολὺ ἄγριος!

— Τὸ Κινηματοθέατρον **"ΦΩΣ,,** ἔδρεψε πάλι νέας δάφνας μὲ τὴν λαμπρὰν ταινίαν τῆς «**Ὀδυσσείας**».

— Ἀλλ' ἠτο δυνατὸν τὰ γείνῃ καὶ ἄλλιως;

— Ἀφοῦ ἡ «**Ὀδύσσεια**» μὲ τὸν «**Υἱὸν τοῦ Ὀδυσσέως**» εἰς τὸ Κινηματοθέατρον μας «Φῶς» εὑρίσκονται εἰς ἄριστον σχέσιν καὶ συνάφειαν;

ΚΟΥΝΟΥΠΙ

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

"ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ"

Τοιοῦτον τὸ ὄνομα ὅπερ φέρει ἀξιολογώτατον Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἀπὸ ἐτῶν ἐν τῇ μυρσεΐδῃ καὶ ἀνθοστεφεῖ Ζακύνθῳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐγκρίτου λογίου κ. Λ. Χ. Ζώη, ὅστις ὁμολογουμένως πολλὴν ἐπιμέλειαν καταβάλλει ἐν τῇ συντάξει τοῦ Περιοδικοῦ.

Ὁ κ. Λεωνίδας Χ. Ζώης διακεκριμένος λόγιος καὶ γνωστὸς εἰς τὸν κόσμον τῶν Γραμμάτων, ἀκάματος ἱστοριοδίφης ἐρευνήσας καὶ τακτοποιήσας τὰ Ἀρχειοφυλάκεια Ζακύνθου, ὧν τυγχάνει διευθυντής, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διευθύνει τὸ μοναδικὸν Ἑπτανησιακὸν Περιοδικὸν «Αἱ Μοῦσαι» πλούσιον εἰς ἱστορικὴν ὕλην.

Καὶ ἁπλῇ ἀπαρίθμησις τῶν ἔργων τοῦ κ. Ζώη θὰ κατελάμβανε στίλας ὅλας τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρος». Ἀρκούμεθα ν' ἀναφέρωμεν ὀλίγα τινά, τὰ σπουδαιότερα, ἐκδοθέντα εἰς ἰδιαίτερους τόμους καὶ τυχόντα ἀλικρινοῦς ἐγκωμίων τῶν ἐπιτίδων. Οὕτω ἡ «**Βιογραφία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου**» προστάτου τῆς νήσου Ζακύνθου ἀποτελεῖ μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδός της μελέτην· οἱ «**Συντεχνίαι Ζακύνθου**» εἶναι μία ἀναδρομικὴ μελέτη περὶ τῶν Σωματείων καὶ Συντεχνιῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐν Ζακύνθῳ Βενετικῆς Προστασίας· οἱ «**Μοραὶ τῆς Ζακύνθου**» ἡ «**Πατριδογραφία**» ὡς καὶ τὸ πολύτιμον «**Ἱστορικὸν Γλωσσικὸν καὶ Γραμματολογικὸν Λεξικὸν τῆς Ζακύνθου**», ὅστις ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τρεῖς τόμοι, εἶναι ἔργα ζωντανοῦντα τὴν φιλοπονίαν καὶ πολυμάθειαν τοῦ συγγραφέως, δημοσιεύσαντος ἄμα εἰς Περιοδικὰ καὶ Ἐφημερίδας πολλὰς ἱστορικὰς μελέτας.

Ὁ «Αἰολικὸς Ἀστήρ», ὅστις διὰ συμπαθείας καὶ ἀμερόλου ἐκτιμήσεως συνδέεται μετὰ πολλῶν καὶ κεκριμένων λογίων τῆς ἐντὸς μουσοτρεφοῦς νήσου, μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως χαιρετίζει τὴν ἀνὰ τὰ μέρη μας ἐμφάνισιν τοῦ σοβαροῦ τούτου Περιοδικοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐκπροσώπου Ζακυνθίου λογίου κ. Ζώη, συμπολίτου τοῦ ὑμνητοῦ τῆς Ἑθνικῆς Ἐλευθερίας.

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟΝ ΠΤΩΜΑ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ
ΥΠΟ ΝΙΚ. ΚΑΣΤΡΙΝΟΥ

Οἱ βουλόμενοι νὰ προμηθευθῶσι τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τοῦ Τολστόη δύνανται νὰ ἐμβάσωσι πρὸς τὸν κ. Νικ. Καστρινὸν ὁ γρόσ. ἀργυρὰ εἰς Γραμματόσημα.

Poste Russe—Galata—Constantinople.

Υπεύθυνος ΧΑΡ. Γ. ΒΛΦΕΛΛΗΣ

ΠΑΣΤΙΛΛΑΙ ΝΑΛΘΕΡ ΒΙΝΤΕΡ

Σοφὴ προπαρασκευὴ ἐκ φυτῶν καὶ βοτάνων, ἔχόντων ἰατρικὰς ἰδιότητας ὑψηλάς, ἀναγνωρισμένας παντάχου καὶ πάντοτε.

Ἀληθὲς φάρμακον ὁ.ὰ τὰς ἀσθενείας ἢ διαταράξεις, προερχομένας ἐκ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ὀργάνων τῆς πέψεως.

A. HOUSEHOLD REMEDY
A. M. WINTER'S
NALTHER
TABLETS
USED THE WORLD OVER

Καθαρτικὸν εἰκόλως λαμβανόμενον ἀποτελεσματικὸν καὶ ἐνεργοῦν συγχρόνως ἐπὶ τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων, τοῦ ἥπατος καὶ τῶν νεφρῶν.

Ζητήσατε τὰς Παστίλλας Νάλθερ—Βίντερ ἀπὸ τὸ κατάστημα ΣΠΥΡΟΥ ΚΟΥΚΟΥΤΟΥ, ἐδδὲ Τελωνείου. Δίδοντες ἕνα μετάλλιον θὰ λάβητε ἐντὸς φακελλίσκου ὁ παστίλλας διὰ δοκιμήν.

ΤΙΜΑΙ: Μέγα κυτίον, περιέχον 201 παστίλλας, διὰ χρῆσιν ἑξάμηνον Ὀκτερ. 10
Μικρὸν » » 67 » » » δίμηνον » 4

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΠΡΙΝ ΓΙΕΝΟΥΝ ΑΝΑΡΠΑΣΤΟΙ

Κονιὰκ γνήσιον ἐξ ἀποστάγματος καθὼς καὶ ποτὰ οἰνοπνευματώδη ἐκ τῶν μεγάλων ἐργοστασίων τῶν ἐν Σμύρνῃ Κ. Ν. Κωνσταντινίδου καὶ Σας Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐνταῦθα καὶ πέριξ

Ξενάκης καὶ Φιλιππίδης

ΦΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Α. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Κατασκευάζονται μάρκες παντὸς εἴδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημάτων, καὶ χαρακτήρων. — Κατασκευὴ στερνῶν, φίλτρων, μπάνιων, φανῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν σχεδίων.

Ἐπισκευάζονται παντὸς εἴδους φῶτα, ΛΟΥΞ, ΜΠΛΑΝΣΑΡ, ΡΑΔΙΟΥΜ, ΓΑΖΟΛΙΝΗΣ Κ. Λ. Π.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΕΜΠ. ΧΑΤΖΕΛΗ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

Ἔργασία ἠγγυημένη ἐπὶ ὑψίστου πλατινοτυπίας.
Φωτογραφίαι ἀπὸ μικροσκοπικὴ μέχρι τεραστίου μεγέθους.
Ἄριστα σκηνικὰ ἐπιπλα.

ΟΦΘΑΛΜΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΛΙΝΙΚΩΝ

ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΓΡΑΙΚΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ
ΜΕΛΟΥΣ ΑΝΤΕΠΙΣΤΕΛΛΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΣ
ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ κ.τ.λ.

*
* *

Συστηματική καὶ ῥιζική θεραπεία ὅλων τῶν ὀφθαλμικῶν παθήσεων καὶ ἰδίως τῶν ***Τραχωμάτων*** μεθ' ὅλων τῶν ἐπιπλοκῶν αὐτῶν καὶ δὴ τῆς ***Τριχιάσεως***

Χειρουργικὸν τμῆμα τελειότατον μὲ θαλάμους ἰδιωτικοὺς διὰ τὴν νοσηλείαν.

Ὀπτικὸν καὶ ὀφθαλμολογικὸν τμῆμα μὲ τελειότατα ἐργαλεῖα καὶ ὄργανα πρὸς ἀκριβῆ καὶ ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν τῆς ὁράσεως.

Συμβουλαὶ καὶ ἐγχειρήσεις δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. 1—12

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Μεγάλη ὁδὸς Βογιατζίδικα
ΣΜΥΡΝΗ

ΚΛΙΝΙΚΗ

ΩΤΩΝ ΡΙΝΟΣ ΛΑΡΥΓΓΟΣ ΚΑΙ ΛΑΙΜΟΥ
ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ
ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Δ. Γ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΥ

διδάκτορος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Μέλους τῆς Αὐστριακῆς Ωτολογικῆς Ἑταιρίας.

Ἐπὶ δεκαετίαν ἐν Εὐρώπῃ ἀποιδάσαντος τὰ ἄνω νοσήματα τέως βοηθοῦ τῆς Βιεννέως Ὠτολογικῆς Πανεπιστημιακῆς κλινικῆς, τοῦ καθηγητοῦ Urbantschitsch, καὶ τοῦ Ρινολαρυγγολογικοῦ τμήματος τῆς πολυκλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ Keschict, ἰατροῦ τοῦ Ἀρμενικοῦ Νοσοκομείου. Τελειοτάτη ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασις, ἐξέτασις δι' ἠλεκτρικοῦ φωτὸς τῶν βρόγχων καὶ τοῦ οἰσοφάγου.

Εἰδικὴ θεραπεία τῶν δυσμορφιῶν τῆς ῥινός. Ὧραι ἐπισκέψεως 1—4 καὶ 3—5 μ. μ. 1—5

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΡΟΥΜΠΙΝΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Κατὰ καθῆκον γνωστοποιεῖ τὸ Σεβαστὸν κοινὸν ὅπως ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του, ἵνα φρον τίσῃ δι' ὅλα τὰ νοσήματα τοῦ στόματος: ὡς ἐξαγωγὴν ὀδόντων ἀνωδύνως διὰ τοπικῆς ἀναισθησίας κατασκευὴν ὀδόντων τεχνητῶν κατὰ τὰ τελευταῖα τελειότερα συστήματα, ἤτοι διὰ Καουτσούκ, διὰ χρυσοῦ, ὀδόντας βιδωτοὺς στεφάνους, (Couronnes) Γεφυρωτὰ (Bridgenork) Pont) διὰ πορσελάνης κ. τ. λ. κ. τ. λ. ... τὴν ἀφαίρεσιν ὀδόντων διὰ χρυσοῦ Καθαρισμὸς καὶ θεραπεία τελεία ὅλων τῶν ἀσθενειῶν τοῦ στόματος. Οἱ θέλοντες νὰ τιμήσωσι αὐτὸν διὰ τῆς ἐπισκέψεώς των, θὰ ὦσι ἱκανοποιημένοι καὶ θὰ ἔχωσι μίαν καλὴν ἀνάμνησιν.

ΩΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ { ἀπὸ τῆς 9 — 12 Π.Μ.
ἀπὸ τῆς 2 — 6 Μ.Μ.

Διὰ τοὺς πτωχοὺς δωρεὰν ἑκάστην Πέμπτην.

Παρέστημα τοῦ ἐπ' ἀριθ. 14 φυλλάδίου τοῦ Περιοδικοῦ « Ἀλκυόνος Ἑστίας ».

ἐστέρησε στερῶν με τῆς μητρός μου. »

— Θὰ ἀναγγείλω εἰς τὸν σύζυγόν μου τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν μᾶς κάμνετε, ἐλπίζω δὲ ὅτι ἡ ἀπάντησίς του θέλει πραΰνει κατά τι τὴν δικαίαν σας λύπην.

— Πόσον λυποῦμαι ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ ἔλθω ἐνωρίτερα! Τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας δὲν μοι ἐπέτρεπον νὰ ἀφήσω τὸ πλοῖον, δὲν ἐτόλμων νὰ σᾶς γράψω, καὶ μόλις πρὸ ὀλίγου ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ ἀποβῶ εἰς τὴν ξηράν, ἠργοπόρησα δὲ ἀκόμη διότι ἀπεστάλην ὅπως λάβω τὰς τελευταίας ὁδηγίας τοῦ ναυάρχου. Ἄλλως, κυρία, ἤθελον ἔλθῃ πρὸ τοῦ κυρίου Πορταντὶκ καὶ δυνηθῶ νὰ ὁμιλήσω ἀπ' εὐθείας τὸν κύριον Γραιγκούρ· ἤθελον ἐκθέσει πρὸς αὐτὸν τὰς ἐλπίδας μου περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς τύχης μου. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τοῦ εἴπετε, κυρία, ὅτι ἔχω ἡλικίαν μὲν εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν, βαθμὸν δ' ὑποπλοιάρχου καὶ εἰσόδημα δέκα χιλιάδας φράγκων. Ἕνεκα τῆς διαγωγῆς μου εἰς Βουγὲ ἔλαβον τὸ παράσημον, οἱ πρόγονοί μου ὑπηρέτησαν ἐντίμως καὶ τὸ ὄνομα ἡμῶν δὲν εἶνε ἄγνωστον ἐν τῷ στρατῷ. Γνωρίζω, κυρία, ὅτι τὰ προσόντα μου ταῦτα δὲν ἀρκοῦσιν ὅπως κριθῶ ἄξιος νέας τοσοῦτον τελείας ὁποία ἡ κυρία Ἀδριάνα, καὶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ γείνω μέλος τῆς οἰκογενείας ὑμῶν, διὸ καὶ λυποῦμαι ὅτι δὲν ἔχω ἄλλα σημαντικώτερα.

— Περιμείνατε, ὀλίγον ἀκόμη, κύριε· ὁ φίλος μας Ἐρνέστος Πορταντὶκ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ καὶ τότε ὑποβάλλετε εἰς τὸν σύζυγόν μου τὴν πρότασιν ὑμῶν, ἥτις θέλει κολακεύσει αὐτὸν βεβαίως.

— Περιμένω, κυρία· ἀλλ' ἡ ὥρα παρέρχεται μετὰ ταχύτητος ἀπελπιστικῆς. Δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ μοῦ ἀναγγείλετε τὴν ἀπόφασίν του, ἂν ἀναγκασθῶ νὰ ἀναχωρήσω πρὶν τοῦ ὁμιλήσω;

— Βεβαιωθῆτε ὅτι θέλω σᾶς ἀναγγείλει αὐτήν. » Ὁ κ.

Γραιγκοὺρ καὶ ὁ φροντιστὴς ἐπλησίασαν πρὸς τὴν ἑστίαν, ὅλων δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν ἀλληλοδιαδόχως πρὸς τὸ ἐπ' αὐτῆς ὡρολόγιον.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ γέρων πλοίαρχος, ἡ λέμβος σᾶς περιμένει νομίζω εἰς τὰς τέσσαρας. Τὸ καθῆκον πρὸ παντός! Δὲν σᾶς ἐμποδίζω ν' ἀναχωρήσετε. Ἐνθυμηθῆτε μόνον ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναικός μου κατοικεῖ τὴν Μαρτινίκην καὶ ὅτι θέλει σᾶς ὑποδεχθῆ ὡς ἐγὼ αὐτός.

Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ κ. Γραιγκοὺρ ἠσπάσθη πατρικῶς τὸν Ἐρνέστον Πορταντίκ καὶ εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως·

— Ἀναίβα πάλιν, ἂν δύνασαι, εἰδὲ μὴ σοῦ γράφω. Προσέθηκε δὲ δυνατώτερα.

— Ὑγίαινε, Ἐρνέστε, καὶ καλὸν κατευόδιον. Θὰ μᾶς γράψῃς, ἐλπίζω, ὅταν φθάσῃς ἐκεῖ.

— Κυρία, ἔλεγεν ἐξ ἄλλου ὁ Μοντεγλών, ἂν ἐπιτρέπετε θὰ ἀναβῶ πάλιν ἀμέσως.

Οἱ δύο νέοι ἐξῆλθον ταὐτοχρόνως χωρὶς ν' ἀνταλλάξωσι λέξιν, ἐχωρίσθησαν δὲ εἰς τὴν διασταύρωσιν τῆς ὁδοῦ καὶ ὁ μὲν φροντιστὴς ἔστρεψε δεξιᾷ καὶ κατέβη ταχέως κλίμακα φέρουσαν πρὸς τὴν κάτω πόλιν· ὁ δ' ἀξιωματικὸς προσεποιήθη ὅτι διευθύνεται πρὸς τὴν ἄνω συνοικίαν, περιέμεινε χρόνον τινὰ ἔμπροσθεν ναυτικοῦ καφενείου, ἔπειτα δὲ ἔστρεψεν εἰς τὰ ὀπίσω. Ἤνοιγεν ἐκ νέου τὴν πόλιν τοῦ μεγάρου ὅτε ἀπήντησε πάλιν κατὰ πρόσωπον τὸν Ἐρνέστον, ὅστις περιελθὼν δρομαίως τὰς πέριξ ὁδούς, ἐπανήρχετο καὶ αὐτός. Εὐκόλως ἐννοεῖ τις τὴν διπλῆν ἐντύπωσιν τὴν προξενηθεῖσαν ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης συναντήσεως ἔτι πλέον τῆς πρώτης δυσαρέστου. Τὰ δύο θαυμαστικὰ διεδέχθησαν δύο ἐρωτηματικά.

— Ἐπανήρχεσθε; μήπως ἐλησμονήσατε τίποτε;

— Ὄχι, τίποτε! Δὲν ἐπανηρχόμην.

— Αἴ! Αἴ! Κύριοι, ἀνέκρ αξε τρίτον πρόσωπον ὁ κ. Ἐστουρζώ, ἰατρὸς ἐπὶ τῆς ***Δάφνης***, μήπως ἐχάσατε τὸν δρόμον; γυρίζετε τὴν ῥάχην πρὸς τὴν λέμβον εἰς τὰς τέσσαρας παρὰ τέταρτον, Ἔμπρός! Ἔμπρός! Ἰδοὺ ὁ πυροβολισμὸς τῆς ἀνακλήσεως!

Καὶ τῷ ὄντι ἠκούσθη κρότος πυροβόλου ἀνακαλοῦντος τοὺς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς εὑρισκομένους.

« Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς! » ἀνελογίσθη ἕκαστος τῶν ἀντιζήλων, τοὺς ὁποίους ὁ νεωστὶ ἐλθὼν ἔπεισε τέλος νὰ κατευθυνθῶσι ἐσπευσμένως πρὸς τὸν λιμένα.

— Τῇ ἀληθείᾳ, φίλοι μου, χωρὶς ἐμὲ τὴν ἐταιθαίνετε ὡραῖα! Ὁμολογήσατε ὅτι εἶμαι ἄλλη πρόνοια..... τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶνε πασίγνωστον καὶ γραμμένον εἰς τὰς ἐφημερίδας! Ἂν δὲν ἔφθανα ἐδῶ ἐπίτηδες, ὁ γέρω—Βωμορὲν θὰ σᾶς ἐδέχετο ὡραῖα. Σᾶς ἔκαμα νὰ γλυτώσετε ἓν καλὸν λούσιμον. Ἔμπρός! Ἔμπρός! μὲ ἀνάπτετε δύο λαμπάδας καὶ τελειώνει ἡ ὑπόθεσις. Παντὰ διὰ τὴν χώραν τῶν σκυιπῶν, τοῦ ῥακιοῦ καὶ τῆς βανάνας! Ἀ! νὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν νόστιμον ἱστορίαν .....

*
* *

Ὁ ἰατρὸς Ἐστουρζώ, ἀνὴρ μικρόσωμος ῥοδοκόκκινος καὶ εὔθυμος, γαστρονόμος καὶ φίλος τῆς εὐζωΐας φημίζεται ὁ κάλλιστος τῶν συναδέλφων, ὁ ὑποχρεωτικώτατος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ χαρὰ τῶν ἐπιτελείων ὧν ἀποτελεῖ μέρος. Οἱ ἀξιωματικοὶ εἶνε εὐτυχεῖς ἔχοντες αὐτὸν συνδαιτημόνα. Εὐθὺς ὡς τὸ πλοῖον ἐκκινήσει, ἀνοίγει ἀνεξάντλητον σάκκον ἀνεκδότων μᾶλλον ἢ ἧττον σκανδαλωδῶν, ἀλατίζων αὐτὰ διὰ σχολίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἥκιστα εὐμενῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφάνη χρήσιμος πρὸς πάντας, οὐδένα ἔχει ἐχθρόν· εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι καὶ οὐδένα στενὸν ἔχει φίλον. Ἡ φλυαρία του ἐγένετο πολλάκις αὐτῷ παραίτιος δυσαρέστων περι-

πλοκῶν, τὰς ὁποίας πρῶτος αὐτὸς μετέστρεφεν εἰς γελοίας. Ὅπως δ' εἶνε ἀδύνατον νὰ μεταβάλῃ τις τὴν φύσιν, οὕτω ἀδύνατον εἶνε καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τις τὸν ἰατρὸν Ἑστουρζὼ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ διηγηθῇ τι ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν.

Ἀπαλάττομεν τὸν ἀναγνώστην τῆς μακρᾶς καὶ κωμικῆς ἱστορίας ἧς τὴν πρώτην ἔκδοσιν ἐδώρησε καθ' ὁδὸν εἰς τὸν Μονταιγλὼν καὶ τὸν Ἑρνέστον Πορταντίκ, οἵτινες βυθισμένοι ἀμφότεροι εἰς σκέψεις, οὐδὲ λέξιν ἤκουσαν.

— Ὡραιότατον! λαμπρότατον! κωμικώτατον! εἶπε τελειώνων τὴν διήγησιν.

— Ὦ! ναί, τῷ ὄντι!, ἐψιθύρισαν οἱ δύο σύντροφοι ἐμβαίνοντες ταὐτοχρόνως εἰς τὴν τελευταίαν λέμβον τῆς «***Δάφνης***».

Ἐντούτοις ἡ ἀνεξάντλητος εὐθυμία τοῦ ἰατροῦ δὲν κατηυνάσθη.

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ δόκιμοι τοῦ δρόμωνος ἐπλήρουν τὸν θάλαμον τῆς λέμβου· ὁ μὲν εἶχε καταλίπει ἀδελφὴν ἐκπνέουσαν, ὁ δὲ πατέρα ὀγδοηκοντούτη· πάντες ἦσαν συγκεκινημένοι ἐκ τῶν τελευταίων ἀποχαιρετισμῶν· μόνος ὁ ἰατρὸς Ἑστουρζὼ ἐδημηγόρει καὶ ἐγέλα.

Παρὰ τὸν φροντιστὴν ἐκάθητο ὁ πυράρχης τοῦ δρόμωνος ἔχων φυσιογνωμίαν ἀνδρικήν, ἡλιόκαυστον, φέρουσαν ἴχνη εὐλογίας καὶ πληγῶν καὶ κυανᾶ στίγματα πυρίτιδος. Ὁ Μαστρο-Ματθαῖος, ὡς ὠνομάζετο, εἶχεν ἀξιωθῆ ἕνεκα τῆς ἀσχημίας του, τοῦ ἐπιθέτου ***Εὐμορφονιός,*** καθ' ὅσον εἶχε χάσει ἕνα ὀφθαλμὸν ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τὴν αὐτὴν μάχην τοῦ Βουγύ, καθ' ἣν ὁ Μονταιγλὼν εἶχε κερδίσει τὸ παράσημον.

Ἠγάπα τοὺς ἀστεῖσμούς, ἀλλὰ κατὰ τὰς ὥρας.

— Μὰ τὴν ψυχήν μου, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν φροντιστήν, φαίνεται ὅτι ὁ ἰατρὸς δὲν ἔχει οὔτε γυναῖκα οὔτε παιδιά· ἐδιάλεξε τὴν ὥραν νὰ φλυαρήσῃ! Δὲν τὸν ἐμποδίζει κανεὶς νὰ γελᾷ· ὅμως ἂς γελᾷ μόνος. Ἐγὼ δὲν ἀφῆκα εἰς τὸ

Βρέστ εἰμὴ μίαν οἰκοκυρὰν κουτσοδόντα καὶ ὅμως καὶ χωρὶς νὰ θέλω συλλογίζομαι ὅτι ἴσως μ' ἐκέρασε διὰ τελευταίαν φοράν.

Ὁ Ἑρνέστος ἐνέκρινε τὰ λεχθέντα διὰ νεύματος, ὁ δὲ Μαστρο-Ματθαῖος ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Μονταιγλὼν ὅστις ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας ἐρρέμβαζε. Ὁ ἀγαθὸς πυράρχης ἐμάντευσε τὰς προφανεῖς μερίμνας τοῦ ἀξιωματικοῦ, δὲν ἐνόμισεν ὅμως οὐδὲ πρέπον νὰ διακόψῃ τὴν συλλογὴν τοῦ φροντιστοῦ. Δύο ἢ τρεῖς δόκιμοι ἤκουον μόνοι τὸν πολύλογον ἰατρόν· τὰ δὲ μειδιάματα αὐτῶν ἐξήρκουν ὅπως ἐνθαρρύνωσι τὴν ἀθυροστομίαν του. Τέλος ἡ λέμβος ἔφθασε μέχρι τῆς «***Δάφνης***»· τὸ πλήρωμα ἦτο ἕτοιμον πρὸς ἀπόπλουν, ἡ δὲ λέμβος ἀνεκρεμάσθη.

Ἐν τούτοις ὁ καὶ ἡ κ. Γραιγκοὺρ ἀνεκοίνωσαν πρὸς ἀλλήλους, τὰς εἰς γάμον αἰτήσεις τοῦ Ἑρνέστου καὶ τοῦ Μονταιγλὼν· μόλις δ' εἶχον ἀρχίσει τὴν περὶ αὐτῶν ὁμιλίαν καὶ ἤχησεν ὁ προσκλητήριος πυροβολισμός.

— Ἔσφαλες, φιλτάτη μου, προχωρήσασα τόσον πολύ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος· μόλις γνωρίζομεν αὐτὸν τὸν νέον, ἐνῷ ὁ Ἑρνέστος εἶνε φίλος καὶ μὲ ἀρέσει διὰ πολλοὺς λόγους.

— Διατί, ἀφοῦ εἶχες τόσον θετικοὺς σκοπούς, δὲν μοῦ τοὺς ἔλεγες προτίτερα; μήπως ἠδυνάμην νὰ προΐδω τὰς ἐπιθυμίας τοῦ κ. Μονταιγλὼν ἢ νὰ μαντεύσω τὰς ἰδικάς σου; ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἀπωθήσω ἀμέσως γαμβρὸν τόσον ἀξιόλογον;...

Ἔχει δέκα χιλιάδας φράγκα εἰσόδημα, εἶνε ὑποπλοίαρχος, ἔχει προστάτας καὶ παράσημον, εἶνε ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν· ἐντούτοις πρέπει νὰ τοῦ γράψω, τὸ ὑπεσχέθην. Ἀποφάσισε λοιπόν!

— Ρίψε ὅλο τὸ σφάλμα ἐπάνω μου, χωρὶς ὅμως νὰ ἀπαντήσῃς ὁριστικῶς· ἂς κερδήσωμεν καιρόν. Γράφω καὶ ἐγὼ εἰς τὸν Ἑρνέστον ὅτι ἔχεις ἄλλα σχέδια, ὅτι ἡ Ἀδριάνα εἶνε πο-

λὺ νέα. κ.τ.λ.....

— Εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ χαλάσωμεν τὸ πᾶν! καλλίτερον νὰ ἐκλέξωμεν μεταξὺ τῶν δύο, ἢ μᾶλλον ἂς ἐρωτήσωμεν τὴν κόρην μας.

— Καὶ ὁ καιρός! ὁ καιρός! ἂς κάμωμεν ὅ,τι εἶνε συντομώτερον· ἡ ***Δάφνη*** θὰ ἀναχωρήσῃ. Γράψε ἀφοῦ ὑπεσχέθης· ἀργότερον συμβουλευόμεθα τὴν Ἀδριάναν μὲ τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις.

Μετὰ τὸν διάλογον τοῦτον, ὁ μὲν κ. Γραιγκοὺρ εἰσῆλθε εἰς τὸ γραφεῖον, ἡ δὲ κυρία εἰς τὸν θάλαμόν της· μετ' ὀλίγον δὲ ἔδωκεν ἕκαστος αὐτῶν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἰωσήφ, τὸν ὑπηρέτην τῆς οἰκογενείας, λαβόντα προσταγὴν ὅπως κομίσῃ αὐτὰς ταχέως εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐγχειρίσῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους Μονταιγλὼν καὶ Πορταντκ· ὁ Ἰωσὴφ ἀπῆλθεν, ἐνοικίασε λέμβον εἰπὼν εἰς τὸν λεμβοῦχον νὰ σπεύσῃ πρὸς τὴν ***Δάφνην,*** ἧς τὰ ἱστία ἐκρέμαντο ἤδη ὑπὸ τὰς κεραίας· δὲν ἀπεῖχε δὲ ἡ μικρὸν αὐτῆς ὅτε αἴφνης ἀπῆρε, πλησίστιος δὲ καὶ οὐριοδρομοῦσα ἔπλεε πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ λιμένος.

— Ἐμπρός! γρήγορα, ἀνέκραξεν ὁ ὑπηρέτης σείων τὰς ἐπιστολάς.

Ἀλλ' οἱ κωπηλάται ἀφῆκαν τὰς κώπας καγχάζοντες.

— Δὲν μᾶς λές, γέρω, νομίζεις πῶς ἡ βάρκα μας ἔχει πτερὰ γιὰ νὰ φθάσῃ ἕνα καράβι ποῦ ἀρμενίζει πρύμα;

— Μὴ γὰρ εἶσαι Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ φαντάζεσαι πῶς ἕνα βασιλικὸ καράβι θὰ σταθῇ γι' αὐτὰ τὰ παληόχαρτα;

Καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἀπηλπισμένος κατευθυνθεὶς εἰς τὴν ἀκταιωρὶν ἐξέθηκε τὸ συμβὰν πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

— Εὐκόλως διορθώνεται τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, δός μου τὰ γράμματα. Ἡ ἡμιολία ***Ἀμέθυστος*** ἀναχωρεῖ

ἴσως αὔριον εἰς τὸ Φορ—Ρουαγιάλ. Εἷς τῶν ἀξιωματικῶν ἀνεδέχθη τὰς παραγγελίας μας· τοῦ δίδω καὶ τὰ γράμματα.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἐνόμισεν ὅτι ἔκαμε μέγα κατόρθωμα δεχόμενος τὴν πρότασιν καὶ ἐπέστρεψεν ὅπως δώσῃ πρὸς τοὺς κυρίους του λόγον τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολήν. Ἀλλ' ὁ κ. Γραιγκοὺρ ἐπέπληξεν αὐτὸν αὐστηρῶς διότι ἐχρεώστει ἢ νὰ δώσῃ εἰς χεῖρας τὰς ἐπιστολὰς ἢ νὰ κρατήσῃ αὐτάς. Τὸ ἐσπευσμένον ἤθελε δικαιολογήσει τοὺς γράψαντας ὅτι δὲν ἀπήντησαν θετικῶς· ἐνῷ ἐπιδιδόμεναι αἱ ἐπιστολαὶ βραδύτερον ἤθελον ἐνέχει εὐγενῆ τύπον ἀποποιήσεως πρὸς ἀμφοτέρους. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς ὅπως τὰς ἀναλάβωσι, διότι εἶχε νυκτώσει, τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὁ Ἰωσὴφ ἐπορεύθη καὶ πάλιν πρὸς τὴν ἀκταιωρόν· αἱ ἐπιστολαὶ ὅμως ἦσαν ἐν τῷ κιβωτίῳ τοῦ μέλλοντος νὰ ἀπέλθῃ ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἦτο εἰς τὴν ξηράν· περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ ὑπηρέτης ἐπῆγεν ἐκ νέου, ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας εἶχεν ἀντικατασταθῆ, καὶ ὁ διαδεχθεὶς αὐτὸν δὲν ἐγνώριζε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Αὐτὸς ὁ κ. Γραιγκοὺρ ὅστις ἐρωτήσας τὴν Ἀδριάναν ἔγραψε μετ' ὀλιγωτέρας σπουδῆς, μετέβη εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἐπιστολῶν· ἀλλ' ἡ ἡμιολία εἶχεν ἤδη ἐκπλεύσει.

Ὁ Ἐρνέστος λοιπὸν καὶ ὁ Μονταιγλὼν ἀπῆλθον ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν εὐνοϊκῶν ἀπαντήσεων τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Γραιγκοὺρ οὐδόλως ὑποπτεύσαντες τὰς ἀμοιβαίας αὐτῶν διαθέσεις καὶ ἀποφασισμένοι ἀμφότεροι ὅπως ἅμα ἀφικόμενοι εἰς Φορ—Ρουαγιάλ, παρουσιασθῶσιν εἰς τὸν κ. Δεγαλέ.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ διάπλου οὐδὲν ἄξιον λόγου συνέβη. Μεταξὺ τῶν κατὰ πρῶτον πρὸς ἀλλήλους σχετιζομένων ἀξιωματικῶν, μόνος ὁ εὔθυμος ἰατρὸς διετήρει τὴν συνήθη του οἰκειότητα· αἱ ἀστειότητες αὐτοῦ ἐκίνουν συχνάκις εἰς γέλωτα τοὺς ὁμοτραπέζους καὶ τὰ ἀνέκδοτά του πα-

σκηνὴν ἀπὸ θορυβωδῶν διαλόγων. Ἤδη ἡ ἐπιφύλαξις εἶχε αὐτὸ τὸ μέσον διαλυθῇ καὶ ἕκαστος εἶχε γνωρίσει ὁπωσοῦν τὸν παραπλήρα τῶν συναδέλφων του, ὅτε ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὸν ἀπόπλουν ὁ δρόμων ὑπέστη τὴν πρώτην τρικυμίαν. Ὁ πνέων βορρᾶς διέγειρε γιγάντεια κύματα προσβάλλοντα ἀλληλοδιαδόχως τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου· τὰ μεγάλα ἱστία συνεπτύχθησαν· οὐχ ἧττον τὸ γεῦμα ὑπῆρξεν ἀξιόλογον. Ὁ ἐπὶ τῆς καλοφαγίας—ἐννοεῖται δ' ὅτι ὁ γαστρονόμος ἰατρὸς Ἐστουρζὼ εἶχεν ὀνομασθῇ παμψηφεὶ εἰς τὸ σημαντικὸν τοῦτο ὑπούργημα—ἐξέφραζε τὴν χαράν του διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα καιρόν.

— Κύριοι, ἔλεγε, σημειώσατε ὅτι τὸ εὐλογημένον αὐτὸ πρόσημα τοῦ βορρᾶ θὰ μᾶς κάμῃ νὰ ξεραντώσωμεν καθ' ὅλον τὸν διάπλουν. Ἂν εἴχομεν ἐπιβάτην τὸν συμπαθέστερον τῶν φιλοσόφων, τὸν φίλτατόν μου Ἐπίκουρον.....

— Ὦ! ἰατρέ, μὴ μᾶς ὁμιλῆς περὶ Ἐπικούρου.

—Ὁ Ἐπίκουρος, λέγω, ἤθελεν εὐλογήσει τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνεμον, ὅστις δὲν ἀναγκάζει νὰ οἰκονομοῦν τὰ τρόφιμα. Ἐν ὅσῳ ὁ μάγειρος εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὰ εὐγενῆ του χρέη καὶ αἱ ὄρνιθες δὲν πάσχουν ναυτίασιν, τί ἔχετε νὰ παραπονῆσθε; .....

— Πῶς φαίνεται ἰατρέ, ὑπέλαβε νέος τις δόκιμος ὅτι δὲν ὑπόκεισθε εἰς τὴν τετραωρίαν τῆς φρουρᾶς καὶ ὅτι κοιμᾶσθε ἡσύχως εἰς τὴν κλίνην σας!

Καὶ ὁ ἰατρὸς ἀποκρίνεται εὐθύμως:

— ***Κάτω ἡ ὑπηρεσία!***
Ζήτω ἡ καλοφαγία!
Τί καλλίτερη δουλειὰ
Εἶν' ἐπάνω εἰς τὰ πλοῖα;

Παράρτημα τοῦ ἐν' ἀριθ. 14 φύλλου τοῦ Περιοδικοῦ «Αἰολικὸς Ἀστήρ».